

Pärskeitä

1/2014–2015

117 vuotta laatujournalismia

Ressut matkustivat Lioniin s. 8

Rapu ja muita tuliaisia Japanista s. 16

Mitä piirrettä sinä arvostat itsessäsi? s. 24

Pärskeitä

1 | 2014-2015

- 3 Pääkirjoitus
- 4 Tapahtunutta
- 6 Kolumni: Kaunis mutta hirveä
- 7 Column: Trending right now: anti-bullying
- 8 Ressut maailmalla: Trip to Lyon
- 10 "Osallistuu aktiivisesti tuntityöskentelyyn"
- 12 Reseptit
- 14 Jumala + satusetä
- 16 Merilevää ja musisoivia vessoja
- 19 Tyylivinkit syksyyn
- 20 Mitä tulikaan sanottua?
- 22 Kyllä minä haluan, kyllä.
- 24 Mitä piirrettä arvostat itsessäsi eniten?
- 26 Novelli: Kaksi jumalaa
- 28 World of Words
- 29 Hampaankolossa
- 30 Sanottua
- 32 Sarjakuva: Mitä laskimesi sinusta ajattelee?

Tuolla jossain on totuus

Lukuvuoden ensimmäinen Pärskeitä-lehti on saapunut! Syksy on jo pitkällä, talvi lähestyy, ensimmäinen koeviikko ja syksyn ylioppilaskirjoitukset ovat takana eikä aikaakaan, kun ihmettelemmekin jo ensilunta (tai sen tulevaisuutta).

Pitkäaikaisemmat lukijat saattavat huomata joitakin eroavaisuuksia viime lehdessä komeilleen päätoimittajan ja nykyisen välillä. Huomio on täysin oikea, sillä edellinen päätoimittaja Miina Virtanen joutui henkilökohtaisista syistä jättämään tehtävänsä. Eräät koulun oppilaat taas huolestuivat, että Pärskeitä on tehnyt aimo loikan vasemmalle, syynä koulussa liikehtivät punapaidat ja lehden omat rekrytointijulisteet, jotka ottivat vaikutteita sosialistisesta realismista. Vallankumousta ei kuitenkaan ole tapahtunut eikä huoleen ole aihetta: Pärskeitä jatkaa edelleen toimintaansa osaavissa käsissä laatujournalismin tiellä, suhtautuen asioihin kriittisesti ja tarkastellen asioita monista eri näkökulmista.

Erityisesti niinä aikoina, kun levottomuudet iskevät ja liikkeellä on kaikenlaisia päättömiäkin huhuja (kuten Ukrainan sotaa seuranneena voi todeta), on median aivan erityisellä huolellisuudella tuotettava faktapohjaista tietoa sekä syvää ja perusteltua näkökulmien pohdintaa. Sanonta, jonka mukaan sodan ensimmäinen uhri on totuus, ei ole tuulesta temmattu. Sensuurilla ja väärellä tiedolla on helppo ohjailla mielikuvia, jotka ovat usein aseitin vahingollisempia. Kriisiaikoina totuuden kaivaminen on myös yleensä monin verroin vaikeampaa kuin "tavallisina, hyvinä päivinä", jos sellaisia on koskaan ollutkaan. Mutta vaikka yrittäminen olisikin vaikeaa, se ei ole syy tehdä hommaansa huonosti. Lopputulos on vaivan väärä.

Päätänkin tämän pääkirjoituksen koulumme juhlasalissakin komeilevaan tuttuun fraktuuratekstiin: "Etsi totuutta." Lausahdus on jo puuduttavuuteen asti tuttu Ressussa, mutta silti siinä on vinha perä. Nykyaikana sitä voisi-kin vielä tarkentaa: "Etsi totuutta. Sitä on joskus vaikea löytää."

Aurora Lipiäinen

Aurora Lipiäinen

P.S. Toki synkästä arjestakin on joskus syytä irrottautua. Jos et itse pääse syksyisestä Suomesta pakoon, voit aina tehdä mielikuvamatkan Lyoniin (Matkakertomus s. 8-9) tai Japaniin (s. 16-18)!

Päätoimittaja

Aurora Lipiäinen

Toimittajat

Jonna Auvinen

Mikael Hitruhin

Pauli Kettunen

Laila Ketvel

Jenni Kurvonen

Aleksi Lahikainen

Iida Lehto

Olivia Melaranta

Jasmin Mylläri

Wilhelmina Paananen

Kaisa Siltala

Benjamin Silvani

Sofia Simola

Riikka Suoranta

Kuvittajat

Aleksis Athanassiou

Visa Mäkeläinen

Milla Pihlajamäki

Lumi Pulkkinen

Taru Tissari

Déjà Williams-Lappi

Taittajat

Shifa Abdi

Pauli Kettunen

Emilia Kumpulainen

Jonna Rajala

Eemu Vento

Ohjaava opettaja

Tiia Tempakka

Sähköposti

parskeita@gmail.com

Toimitussihteeri

Nadja Kaukiainen

AD

Kaisa Mikkola

Julkaisija

Ressun lukio

PL 3809

00099 Helsingin

kaupunki

Tapahtunutta

Terveyspäivänä järjestettiin perinteinen kortsujuoksu.

Minna Huotilainen Työterveyslaitokselta piti ressuille luennon unen tärkeydestä.

IB Graduation

Kaunis mutta hirveä

**Menneisyydessä taiteeksi laskettiin lähinnä kauniita kuvia, latteita venäläisiä romaaneja sekä korkeakulttuuria, jonka arvostamiseen tarvitsi maisterintutkinnon verran ideologista suostut-
telua. Vika ei ollut The Waste Landissa vaan lukijassa, joka ei tuntenut muinaisenglantilaisen
mytologian kristillistä symboliikkaa. Taiteen nykytilan pelastaa huonous, enkä edes tarkoita
David Foster Wallacen autistista proosaa. BENJAMIN SILVANI**

Edellisen vuosisadan suuret taideteokset olivat farsseja. Kalvaasta hehkusta puuttuu viimeinen rivi. Finnegans Wake alkaa ja loppuu samaan lauseeseen, aivan kuten seiskaluok-
kalaisen taidetieteen. Borgesin kirjallisuusanaly-
seistä puuttuvat lähdeluettelot. Shawshank
Redemption nimettiin Rita Hayworthiksi.
Neuvostoliitto hajosi nolosti. Alfredo
Jaar pääsi Kiasmaan vuosikymmenen
liian myöhään. Filosofian kultapoi-
ka Žižek näyttää ja kuulostaa nark-
karilta. Modernin taiteen suurte-
okset ovat hävettävän huonoja ja
samalla kaikkien aikojen parhai-
ta. Ruma ja huono ovat perinteisen
taiteen vihollisia, jotka postmoder-
nistit onnistuivat muuttamaan po-
sitiivisiksi arvoiksi. Huono saa olla,
kunhan sen tiedostaa.

Koska kapitalismi tuli, näki
ja voitti, hyvä on myös tehokasta.
Teokset onnistuvat jos ne saavutta-
vat tavoitteensa tehokkaasti. Murder
Dog IV:n traileri on kamala ja siksi niin
hyvä! Paintilla tehdyt taustat, porako-
neen jyrinä taustamusiikkina ja lainauk-
set, joista ei voi erottaa ironiaa ("Forget 12
Angry men... this is one angry dog!!") provosoivat
ja onnistuvat myymään tuot-
teen sellaisena kun se on. Ru-
mana ja huonona. Täydellisenä.
Esteetikot ovat hämillään: miksi

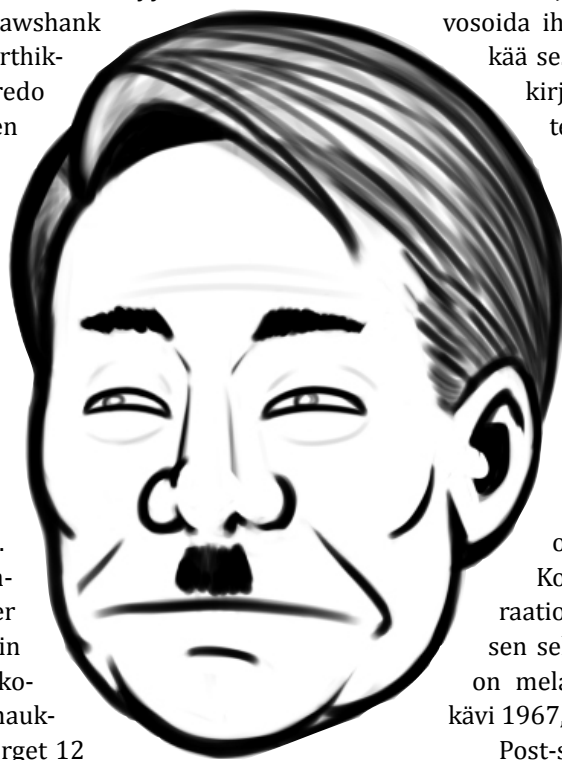
ruma olisi kaunista? Koska se saavuttaa tavoitteensa tehok-
kaasti ja vaivattomasti. Italo Calvinolla on tarina (Tyvenes-
sä Antilleilla kokoelmassa Kenraali kirjastossa, Otava 2012),
jota kukaan ei ymmärtänyt ennen kuin kirjailija itse kertoi
yleisölleen mitä tarkoitti. Esimerkillinen tapaus perinte-
iseen taiteen ongelmallisesta yhteydestä sen lukijoihin. Äl-
kää vaatiko mitään ja selittääkää kaikki, mikäli haluatte vält-

tää sekaannukset. Hitler tuki holokaustia Faustilla. Goethe
tuskin olisi ylpeä.

Kun teette taidetta, kysykää itseltänne mitä haluat-
te saada aikaan. Ja saakaa se aikaan. Jos haluatte pro-
vosoida ihmisiä Pärskeiden kolumneissa, teh-
kää se. Mikäli haluatte tulla ymmärretyksi,
kirjoittakaa ymmärrettävää tekstiä. Tai-
teen ydin on lähtökohtaisesti sen vies-
ti. Saavuttakaa se kiertelemättä ja
kaartelematta: on harhaluuloa, että
teksteillä olisi jokin mystinen toi-
nen ulottuvuus, missä niiden oikea
luonne tulisi esiin. Voittehan te
väittää, että teillä tai teoksillanne
olisi asioita, jotka eivät tule niistä
esille – sillä ei vain ole väliä. Mark-
kinoinnin tärkein opetus ihmiskun-
nalle on se, että asioiden oikealla lai-
dalla ei ole mitään väliä. Merkittävää
on se minkä katsoja luulee todeksi. Jos
Kontula olisi oikeasti ruma, siitä inspi-
raatiota ammentavat ihmiset kuvaisivat
sen sellaisena. Mutta ei! Ruma betonilähiö
on melankolinen ympäristö, jossa Batman
kävi 1967, eikä koskaan palannut.

Post-strukturalistit väittävät että tekste-
jä tulisi tulkita aivan samoin kuin muitakin viestinnän
muotoja. Jos kirjoitan kolumnissa-
ni teksteistä, mitä tämä tarkoittaa?
Strukturalisti: Derridaa en ymmär-
rä. Tämäkin teksti on syntynyt tai-

teellisessä diskurssissa. Se ilmaisee aikansa henkeä, eikä
mitään muuta. Ja sen alkuperäinen viesti oli: "Nykytaitees-
sä rumuutta ja huonoutta käytetään aivan yhtä paljon kuin
kauneutta ja onnistumista täysivaltaisen kokemuksen saa-
vuttamiseen." Seuraavan sivun kyselomakkeeseen voit mer-
kitä, onnistuiko tämä teksti kommunikoidaan tuon viestin.

**"Forget 12 Angry men... this is one
angry dog!!"**

Trending right now: anti-bullying

The #kutsumua-challenge has quickly gained remarkable attention on social media, in both good and bad. Why has a campaign with great intentions received so many negative comments?
OLIVIA MELARANTA

It is safe to assume that practically all Ressu students have come across, or some even taken part in, the #kutsumua-challenge that is circulating around social media. If someone reading this lives a blissful Facebook-free life and is still unsure of what this is about, the challenge goes as follows – you are supposed to take a picture of yourself holding a piece of paper with two words written on it, the first one being a mean nickname or comment which is then crossed over, and the other being something that you want to be called instead. Hence the name #kutsumua, which translates into English along the lines of “call me this”. This anti-bullying campaign/challenge launched by the Union of Upper Secondary Students aims to raise awareness of the issue, but more importantly it gives an empowering voice to the people who have been bullied. It is rather impossible argue that these would not be admirable goals, yet there are people online criticizing it harshly.

What has been criticized is that some people seem to be posting a #kutsumua-picture just for the sake of getting attention. That might be the case with some people, but does that really matter? Is it not great that standing up against bullying is trendy nowadays? There is in a sense no difference between “polishing your social media-image” by taking part in #kutsumua than for example sharing say, Unicef’s campaign video to end child labour. There are always going to be people who are conscious about how they appear on social media, so why not use that for good purposes? Whatever someone’s intentions are, they are still spreading an important message. Even if someone has not been really bullied themselves, they can still support the ideology behind the campaign and show their own perspective, and that is not to be disapproved.

When I searched Facebook with the hashtag “kutsumua”, I noticed a lot of comments that disapproved

of the fact that some people have taken part in the challenge even if they have not been severely bullied. Naturally, if your “mean nickname” has been something like say, “tall”, it is generally not as bad as for example being bullied throughout middle school. It seems that the critics think

that these people defeat the purpose of the whole challenge. I believe that is not the case here though. Pain, both physical and mental, is subjective and only you can determine whether something is hurtful to you. Even one rude comment can stuck with someone for a long time. Taking part in #kutsumua may be a way for people to let go of their negative memories, and if the challenge makes someone happier that is fantastic. Having a thick skin is of course rather useful for living a positive life and people are not supposed to walk on eggshells around each other, afraid of insulting one another. What this challenge is emphasizing though is that nasty comments should not be a part of everyday interaction. There is no one specific group of people that only are allowed to take part in the challenge.

Many people are saying how the #kutsumua-challenge does not have a real impact on stopping bullying. There is something very sincere about the campaign that I think will leave a mark, a small but remarkable one, in our society. This is not a campaign done by adults and spread by teachers at school, which rarely have a big influence on the behaviour of students. This campaign was initiated and developed by our fellow students, and this is what sets it aside from many other anti-bullying movements. Because at the end of the day, one single campaign will never completely stop bullying. It is up to us to make the smaller steps count so that maybe they could once add up to something more powerful. That’s why anyone should be allowed to take part in the #kutsumua-challenge without being criticized.

Trip to Lyon

Bags, packed. Passports, check. Flight check in, done. Slight complaint from those ending up placed beside a stranger on the plane. Some have their French dictionaries out, quick revise of French verbs will do no harm. Eager chatter flows amongst us, the dominating topic of discussion being the upcoming travel to France. A mere two months ago we had sent off our French exchange partners at the same airport, calling upon quick reuniting and promising to bring Finnish food to France with us. In around seven hours the wait of the past months would be over. This was the start of a fabulous week-long trip to Lyon.

The day of our arrival was Sunday, meaning we had to get to school the next day. The school was located on a hill overlooking the city of Lyon. This in itself already sounded cool to us. But we didn't expect the school to be quite like how it was. The front gates were surrounded by fully blooming cherry blossoms. As the gates opened and we entered into a spacious hallway most of us were already speaking of the beauty of the school. When you emerge from the hallway you find yourself in a large courtyard. I could give a long descriptive text of what was to be seen, but I shall just tell you that the place basically looked like Hogwarts.

Fun fact, the school had actually been asked if scenes for the Harry Potter films could be shot there (they refused unfortunately).

A typical weekday for us was attending lessons with our exchange partners in the morning, and in the afternoon we took part in organised activities with just us Finns, whilst our partners stayed at school. Occasionally we would do something as a group after school, but many of us went straight home. Sometimes we would be permitted to leave school premises during the day, for after the first two days many of us found studying physics in French wasn't really working out. We ventured out into the city and explored it, with a plausible amount of shopping also going on.

What I must personally speak of is the food. To start with, none of us managed to get our heads around the fact that food was eaten three times a day amongst the French, no more, no less. Especially with all the delicatessen France has to offer, we quickly adopted a habit of continuous eating. And I highly doubt anyone came to regret it, for the food was delicious. During school hours we would have varieties of bread bought from boulangeries. Out of school we would delight ourselves with the sweet pastries and buns various

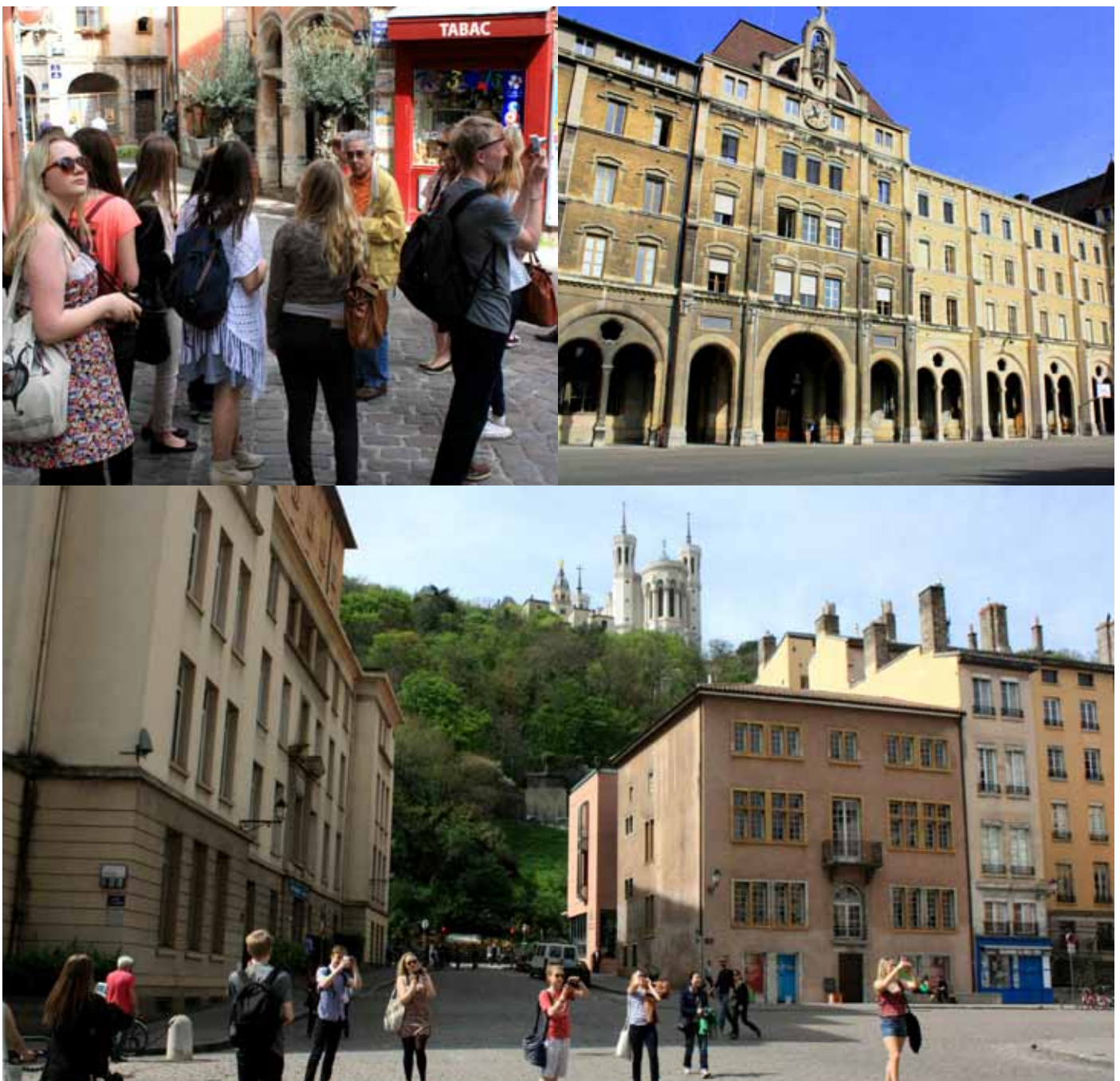
French patisseries had to offer. Most of us also observed how our normal one course dinner now consisted of small appetizers, a main hot dish followed up by tasty cheeses, completed with a sweet snack at the end. Of the food the school offered I shall not speak of, for it would seem school food will always be school food (in other words, not particularly good).

Even if speaking of the weather seems to be a taboo topic, I cannot help but mention how fantastic the weather was for the entire duration of our trip. It being April, Finland's spring had yet to make the great effort of granting us warmth and sunshine. From the moment we arrived to Lyon to the last minutes we spent there, we were blessed

with nothing but glorious weather conditions. Probably the biggest shock for us coming back was the fact that we had to revert back to using jackets and trousers upon our return to Finland.

On our exhibitions to escape class we got to know Lyon and had a chance to truly fall in love with it. All of us feel we managed to grasp part of Lyon's essence on our short stay there. I must not fail to mention our host families, who treated us well and fed us, which was very nice. Great friends were made out of our exchange partners, with whom some of us are still in contact. On a whole, if I got the chance to repeat the experience, hands down I would!

SAGA SMITH

”Osallistuu aktiivisesti tuntityöskentelyyn”

Oletko katkera alakoulun englannin arvosanastasi, joka tuntiaktiivisuuden puutteessa jäi yhdeksään? Haluaisitko marssia sanomaan suorat sanat yläasteen kuvaamataidonopettajalle, joka tunnista toiseen moitti kesken jääneitä ja hutiloituja piirustuksiasi? Kohtaamasi vääryydet voivat liittyä temperamenttiin, joka tutkimusten mukaan vaikuttaa valitettavan usein koulumenestykseen. LAILA KETVEL

Tasa-arvoista ja modernia koulujärjestelmäämme ihaillaan kaikkialla maailmassa, mutta suomalaiset eivät viihdy koulussa. Ongelma ei välttämättä ratkea vain uusilla sohvilla ja kiusaamisen vastaisilla kampanjoilla. Ehkä oppilaat voivat huonosti, koska heidän ei anneta oppia omalla tavallaan, vaan kaikki pakotetaan samaan muottiin.

Psykologian professori Liisa Keltikangas-Järvinen on havainnut, että lasten temperamentti vaikuttaa heidän koulumenestykseensä. Temperamentiksi kutsutaan ihmisen synnynnäistä ja yksilöllistä tapaa reagoida ja käyttäytyä. Temperamenttipiirteitä ovat esimerkiksi sinnikkyys, aktiivisuus ja vetäytyminen. Nykyinen opetusjärjestelmä suosii tietynlaisia temperamenttipiirteitä, ja toisilla piirteillä taas on suoraan kielteinen vaikutus arvosanoihin. Keltikangas-Järvisen mukaan opetusta pitäisi uudistaa, sillä on epäoikeudenmukaista asettaa oppilaita paremmuusjärjestykseen muuttumattomien ominaisuuksien perusteella.

Synnynnäinen ja yksilöllinen ominaisuus

Temperamenttipiirteitä ei voi luokitella hyviin ja huonoihin, vaan niiden haitallisuus tai hyödyllisyys riippuu tilanteesta. Liikuntatunnilla aktiivisuudesta saa hyvää palautetta, kun taas teoriapainotteisessa opiskelussa taipumus jatkuvaan liikkumiseen nähdään ongelmana. Jokaisella on kaikkia temperamenttipiirteitä, mutta keskiarvoja esiintyy äärimuotoja enemmän.

Korkea **sensitiivisyys** näkyy herkkyytenä niin aistiärsykkeille kuin tunteillekin. Sensitiivinen ihminen huomaa kaiken ympärillään tapahtuvan ja erottaa pienetkin erot hajuissa, mauissa ja lämpötilassa. Hän on myös empaattinen, sillä hän aistii toisten tunnetilat ja samastuu niihin. Sensitiivinen oppilas loukkaantuu herkästi kritiikistä. Luokan meteli ja seinillä olevat värikkäät kuvat aiheuttavat ylistimulaation ja häiritsevät opiskelua. Matala sensitiivisyys on oppilaalle enimmäkseen hyödyllinen: häntä eivät haittaa vääränlainen lämpötila ja vierustoverin juttelu. Tällainen oppilas voi kuitenkin häiritä työrauhaa huomaamatta sitä itse.

Aktiivinen oppilas tekee asiat nopeasti ja on jatkuvasti liikkeessä. Hänelle on vaikeaa istua pitkään hiljaa paikallaan, sillä hän oppisi paremmin tekemällä kuin opetusta seuraamalla ja kirjasta lukemalla. Vaikka aktiivinen oppilas on innostunut oppimisesta, hän ei yleensä lue ohjeita kunnolla eikä tarkasta tehtäviään kokeessa. Henkilö, jonka aktiivisuus on matala, tekee kaiken hitaammin kuin muut. Aktiivisuus ei ole yhteydessä älykkyyteen tai aloitekykyyn, vaan hitaasti toimiva ihminen yksinkertaisesti tarvitsee enemmän aikaa. Koulussa monissa tehtävissä on aikaraja – usein tarpeettomasti. Hidas oppilas ei ehdi ajatella vastauksia opettajan kysymyksiin ajoissa eikä saa tehtyä kokeita loppuun.

Sopeutuvuudella tarkoitetaan suhtautumista muutoksiin. Jos oppilaan sopeutuvuus on korkea, hän pitää uusia toimintatapoja ja suunnitelmien muutoksia virkistävänä vaihteluna. Matala sopeutuvuus taas johtaa siihen, että ihminen tarvitsee tuekseen rutiineja, aikatauluja ja selkeitä suunnitelmia. Oppilas vastustaa kesken koulupäivän muuttuvia tilanteita, minkä opettaja voi virheellisesti tulkita protestiksi itseään tai opiskeltavaa asiaa vastaan. Lapsi on kuitenkin vain ahdistunut muutoksesta ja yrittää kontrolloida tilannetta esimerkiksi viivyttämällä tahallaan.

Oppilas, jolla on korkea **sinnikkyys**, haluaa aina tehdä tehtävät loppuun asti eikä luovuta, vaikka ei heti saavuttaisi haluttua tulosta. Hän on taipuvainen perfektio-

nismiin ja yrittää niin kauan, että onnistuu. Haastavaa matematiikan ongelmaa ratkaistessa tästä piirteestä saa hyvää palautetta, mutta riitatilanteessa periksiantamattomuutta ei juuri arvosteta. Matala sinnikkyys taas näkyy lyhytjänteisyytenä: oppilas luovuttaa helposti ja jättää liian vaikeat tehtävät kesken. Opettajalle tämä näyttää motivaation puutteelta ja laiskuudelta.

Korkea **häirittävyys** näkyy huonona keskittymiskykynä. Pienikin ärsyke saa oppilaan keskeyttämään tehtävän. Kaikki ympärillä tapahtuva on hänelle samanarvoista: ulkona juokseva koira tuntuu yhtä tärkeältä kuin koetehtävän suorittaminen. Matala häirittävyys tarkoittaa erinomaista keskittymiskykyä ja on koulussa eduksi. Toisaalta jos tilanne vaatii tarkkaavaisuuden kohteen nopeaa muuttamista ja ympäristön monipuolista havainnointia, piirteestä voi olla haittaa.

Ihminen, jonka **rytmisyys** on korkea, syö aina tiettyyn aikaan päivästä ja nukkuu joka yö yhtä kauan. Hän kokee järjestyksen tuovan elämäänsä turvaa. Tällaisella oppilaalla on aina oikeat kirjat mukana ja läksyt tehtynä. Oppilas, jonka rytmisyys on matala, ei suhtaudu koulunkäyntiin systemaattisesti. Välillä hän voi keskittyä tehtäviinsä ja hoitaa ne erinomaisesti ja sitten taas lakata panostamasta. Hän ei osaa suunnitella ajankäyttöään eikä pitää huonettaan siistinä.

Intensiivisyys kuvaa voimaa, jolla henkilö kokee ja ilmaisee tunteensa. Korkea intensiivisyys voi johtaa ongelmiin koulussa, koska se ilmenee näkyvinä tunteenpurkauksina, mikä tulkitaan usein ylidramaattisuudeksi. Intensiivisyys vaikuttaa opettajan mielipiteeseen oppilaasta ja voi siksi näkyä epäsuorasti arvosanoissa. Matala intensiivisyys sen sijaan saattaa johtaa psyykkisiin ongelmiin, jos pahaa oloaan ei osaa ilmaista ollenkaan. Aina hillitysti käyttäytyvät oppilaat jäävät helposti huomaamatta suuressa luokassa.

Eräiden tutkijoiden mielestä **lähestyminen** tai **vetäytyminen** on koko temperamentin ydin, ja sen fysiologista perustaa on tutkittu erityisen paljon. Lähestyvä oppilas suuntautuu luonnostaan ulospäin ja rakastaa uusia kokemuksia ja ihmisiä. Uusista asioista innostuminen koulussa tukee oppimismotivaatiota. Vetäytyjä sen sijaan on varautunut ja haluaa ensin katsella sivusta uusissa tilanteissa. Tällaisia oppilaita yritetään usein koulussa pakottaa viittaamaan, esiintymään luokan edessä ja tutustumaan nopeasti uusiin ihmisiin. He eivät kuitenkaan tällä tavoin muutu rohkeammiksi, vaan ahdistuvat ja kokevat epäonnistuneensa. Lähestyminen ja vetäytyminen kuvaavat vain ensimmäistä reaktiota uusiin asioihin ja eroavat näin sopeutuvuudesta: vetäytyjä ei vastusta muutosta, jos hän tietää, mitä se tuo tullessaan.

Ihanneoppilaita ja -kouluja

Temperamentin vaikutus on erityisen voimakas matematiikassa ja vähiten merkittävä äidinkielessä. Korrelaation on havaittu olevan selkein tehtävissä, joissa oppilas toistaa aiemmin opittua: ratkaisee matematiikan laskuja tutulla kaavalla tai kirjoittaa aiheesta, jonka hallitsee. Luovaa ajattelua vaativissa ongelmissa temperamentti vaikuttaa huomattavasti vähemmän.

Temperamenttitutkimuksissa opettajat ovat kuvanneet ihanneoppilastaan, jolla olisi korkea sopeutuvuus ja sinnikkyys sekä matala aktiivisuus, intensiivisyys ja häirittävyys. Tällainen oppilas on ”hyvä opetettava”, eli hän opiskelee koulussa odotetulla tavalla ja on helppo ja miellyttävä.

On yleistä, että näiden oppilaiden älykkyyttä ja taitoja arvioidaan virheellisesti paremmiksi kuin temperamentiltaan huonommin opetukseen soveltuvien.

Temperamentti ei ole uusi ilmiö, mutta nykyäänkään kaikilla opettajilla ei ole tarpeeksi tietoa aiheesta, jotta he voisivat kohdella oppilaita tasavertaisesti. Kaikkien temperamenttipiirteiden

takia ei tarvitse tehdä erityisiä muutoksia, eikä jokaista voida ottaa huomioon käytännön syistä. Keltikangas-Järvinen ehdottaa yksinkertaisia ratkaisuja. Koulujen käytäntöjä tulisi muuttaa vain hyvin perustein, jotta sopeutumisongelmaiset kärsisivät mahdollisimman vähän. Opettajien pitäisi kokeilla monenlaisia opetus- ja työskentelytapoja. Päivittäisten rutiinien täytyisi olla oppilaiden tiedossa, ryhmäkoot olisi pidettävä pieninä ja työrauhasta tulisi huolehtia. Kun opettaja huomioi alusta asti erilaiset temperamentit, vältetään myöhemmiltä kognitiivisilta vaikeuksilta ja motivaatio-ongelmilta. Myös asenteiden muuttaminen on tärkeää: opetusalan ammattilaisten pitäisi ymmärtää, miten paljon temperamentti vaikuttaa heidän käsityksiinsä oppilaista.

Ressussa opettajilla on kuulemma ollut koulutus- ja keskusteluja aiheesta, ja koulussamme erilaiset temperamentit otetaankin melko hyvin huomioon. Kannattaa kuitenkin muistaa, ettei kaikkialla olla yhtä edistyksellisiä kuin rakkaassa opinahjossamme. Hiljaa paikallaan istumista, viittaamista ja nopeaa tehtävien suorittamista pidetään edelleen itseisarvoina erityisesti peruskoulussa.

*Lähteenä on käytetty Liisa Keltikangas-Järvisen kirjaa **Temperamentti ja koulumenestys** (WSOY, 2006). Erityiskiitos psykologian opettaja Johanna Jämsälle avusta jutun kirjoittamisessa!*

Kasvisruokareseptit

Veggie recipes

IIDA LEHTO, JASMIN MYLLÄRI

Falafel-pyörökät / Falafel

noin 15 pyörökkää / about 15 falafels

Ainesosat / Ingredients

225 g kikherneitä / 225 g chickpeas
1 pitaleipä / 1 pita bread
½ makea sipuli / ½ sweet onion
1 valkosipulinkynsi / 1 clove of garlic
2 rkl vehnäjauhoja / 2 tbsp wheat flour
tuoretta persiljaa / fresh parsley
2 tl cayennepippuria / 2 tsp cayenne-pepper
2 tl tandooria / 2 tsp tandoori
2 tl saframia / 2 tsp saffron
2 tl chilijauhetta / 2 tsp chili powder
hipaus suolaa / pinch of salt

1. Lämmitä uuni 200 °C:een.
2. Silppua sipuli ja persilja. Sekoita kaikki ainekset monitoimikoneessa.
3. Muotoile falafel-massasta pyörököitä, joiden halkaisija on noin 3 cm. Paista pyörököitä uunissa 10-15 minuuttia.

1. Heat oven to 200 °C.

2. Chop onion and parsley. Mix all ingredients in a food processor.

3. Use the mass to form falafels, which have a diameter of about 3 cm. Bake falafels in the oven for 10-15 minutes.

Ananasliske / Pineapple side dish

Ainesosat / Ingredients

250-300 g ananasta / 250-300 g pineapple
50 g kookoshiutaleita / 50 g coconut flakes
3 tuoretta punaista chiliä / 3 fresh red chili peppers
öljyä / oil

1. Pilko chilit ohuiksi suikaleiksi ja ananas pieniksi paloiksi.
2. Ruskista kookoshiutaleita paistinpannulla.
3. Sekoita kookoshiutaleet, chili- ja ananaspalat kulhossa. Tarjoile kylmänä.

1. Chop chili into thin slices and pineapple into small pieces.
2. Fry coconut flakes on a pan to get some colour on them.
3. Mix coconut flakes, chili and pineapple in a bowl. Serve cold.

Pitaleivät/Pita bread

6 leipää / 6 breads

Ainesosat/Ingredients

6 dl vehnäjauhoja / 6 dl wheat flour
3 dl vettä / 3 dl water
20 g tuorehiivaa / 20 g fresh yeast
2 tl sokeria / 2 tsp sugar
1 tl suolaa / 1 tsp salt
3 rkl rypsiöljyä / 3 tbsp canola oil

1. Lämmitä uuni 250 °C.
2. Laita kulhoon 3 dl kädenlämpöistä vettä. Lisää murennettu hiiva, sokeri, suola ja rypsiöljy veteen ja sekoita tasaiseksi. Lisää jauhot.
3. Jätä taikina kohoamaan noin tunniksi.
4. Kun taikina on kohonnut, muotoile siitä pellille kuusi litteää ympyrää. Pidä leipiä uunissa viisi minuuttia.
5. Anna leipien jäähtyä hetki ennen tarjoilua. Leikkaa leipä taskuksi ja täytä se esimerkiksi falafelilla ja couscousilla.

1. Heat oven to 250 °C.
2. Put 3 dl of lukewarm water in a bowl. Add crumbled yeast, sugar, salt and canola oil into the water and mix until smooth. Add flour.
3. Leave the dough to rise for about an hour.
4. When the dough has risen, shape it into six flat circles on a baking sheet. Put the breads into the oven for five minutes.
5. Let them cool down a bit before serving. Cut the bread into a pocket and stuff it with e.g. falafel and couscous.

Couscous-salaatti/Couscous salad

Ainesosat/Ingredients

2 dl couscousia / 2 dl couscous
2 dl vettä / 2 dl water
0,5 dl ananasmehua / 0.5 dl pineapple juice
6 tomaattia / 6 tomatoes
250 g kurkkua / 250 g cucumber
2 tuoretta punaista chiliä / 2 fresh chili peppers
tuoretta persiljaa / fresh parsley
oliiviöljyä / olive oil
pippuria ja suolaa / pepper and salt

1. Keitä 2 dl vettä ja lisää siihen 2 dl couscousia. Anna veden imeytyä couscousiin ja sekoita, ettei couscous jää yhdeksi möykyksi.
2. Pilko tomaatit ja kurkku pieniksi paloiksi. Leikkaa chilit ohueksi viipaleiksi. Silppua persilja.
3. Sekoita couscous, ananasmehu, tomaatit, kurkku, chilit sekä persilja kulhossa. Mausta oliiviöljyllä, pippurilla ja suolalla.

1. Boil 2 dl of water and add 2 dl of couscous to it. Let the couscous absorb the water and mix, so it won't clump.
2. Chop tomatoes and cucumber into small pieces. Cut chili into thin slices. Chop parsley.
3. Mix couscous, pineapple juice, tomatoes, cucumber, chili and parsley in a bowl. Season with olive oil, pepper and salt.

Jumala + satusetä

Keskustelu Näkymättömistä kaupungeista.

BENJAMIN SILVANI JA ALEKSI LAHIKAINEN

Joskus ensimmäisinä lukiovuosinani opettajani Johanna Karhumäki suositteli minulle Italo Calvinon Näkymättömiä kaupungeja (1972). Siitä tuli yksi niistä kirjoista, joihin olen palannut vuosien mittaan. Kesällä 2014 luin Kaupungit uudestaan lyhyen tauon jälkeen ja kutsuin ystäväni Lahikaisen selvittämään, mistä siinä oikein on kysymys. Keskustelu käytiin viime syyskuussa Helsingin Kluuvissa mongolialaisen suurmiehen ja italialaisen tutkimusmatkailijan välillä pastan äärellä ilman yhteistä kieltä.

BS: Miten alun perin löysit Calvinon ja Näkymättömät kaupungit?

AL: Joskus 17-vuotiaana löysit kirjaston hyllystä Näkymättömät kaupungit ja lainasit sen minulle, koska olit lukenut sen aikaisemmin ja ajattelit, että saattaisin pitää. Ja muistan, että sen lukemisen jälkeen kävin Roomassa ja vaikka Marko Polo kertoo kirjassa Venetsiasta, niin pystyin tunnistamaan samoja juttuja kaupungissa. Vanhoja miehiä pohtimassa elämäänsä, syksyn viimaa odottavia perheitä, sosiaaliin suhteisiin perustuvan kaupungin. Tuntui, että se kertoi oikeasti elämästä ja kaupungeista mystisessä tyyliinsään.

BS: Ei Näkymättömät kaupungit kaupungeista kerro, hei. Marco Polo oli uneksija, matkailija joka ei koskaan poistunutkaan Venetsiasta.

**Marco Polo oli uneksija,
matkailija joka ei
koskaan poistunutkaan
Venetsiasta.**

Kunnon runoilijana hän ei vain hyväksynyt olemassaolon keveyttä vaan kertoi itselleen kuvitteellisista matkoista kotiinsa. Vaikka nykypäivän Venetsia on hirveä mesta, kyse oli sen maailman luomisesta. Marcon tarinat ovat yrityksiä selittää, ymmärtää ja ikuistaa koti ja ympäristö. Tehdä tylsää turistiryöstä maailma. Sama jos kirjoittaisin Näkymättömille kaupungeille jatkon, niin kyse olisi Helsingistä.

AL: Niin, no toi on tulkintaa, joka nojaa liikaa historiaan. En tiedä, kävikö Marco koskaan oikeasti Kublain hovissa, mutta kyse on minusta fiktiivisestä hahmosta, ei historiallisesta henkilöstä. Kuten Marcon muistelmissa. Sun "kaikki oli Marcon unta" -teoria ei edes ota huomioon Kublailaita.

BS: Ei Kublai siinä niin hirveästi edes esiinny. Kaupunkien välillä olevissa filosofiapätkissä ainoastaan, ja koska niiden aiheina on kieli- ja taidefilosofia, on niitä vähän vaikeaa ainakin minusta tulkita kirjaimellisina kohtauksina. Kerrankin ne vain tuijottavat toisiaan tuntien ajan, käyden mielissään läpi tulevia keskusteluita. Marcohon ne kaikki

voittaa: Kublain tarkoitus on hävitä filosofiset argumentit jotta Polon maine ei menisi. Platonin dialogeissakin Sokrates aina servaa muut.

AL: Tunnet historiaa ja filosofiaa jotenkuten. Luetko Kaupungit ajankuvana?

BS: Perinteisesti Calvino on sidottu hirmu vahvasti historiaansa. Italian kommunisteihin ja yhteiskunnallisiin ongelmakohtiin. Calvinon omat haastattelut tukee tätä. Mä näen Kaupunkien pohjalla postmodernistisen alavireen: 60-luvulla Euroopassa ja muualla modernistinen kaupunkisuunnittelu aiheutti Varsova-lähiöt ja uudenlaiset sosiaaliset ongelmat. Nähtiin, että 1920-luvulla tehdyt näkemykset ihmiskoneista ja tulevaisuuden asumisesta epäonnistuivat, mitä ne tekivätkin komeasti. Kaupungit konseptina mietittiin uusiksi sen jälkeen, ja tähän Calvino liittyy: asumisen filosofisoimiseen. Poliittista viestiä romaanista ei löydä kyllä kirveelläkään.

AL: Calvino on kyllä yhteiskunnallinen kirjailija. Joskus häntä verrataan Borgeisiin, mutta vertailu on vähän huono. Calvino on satusetä, kevyen poliittisia aiheita saduiksi pukeva hassunhauska kertoja. Borges on kylmä taiteilija, joka edellyttää lukijaltaan paljon ja tarjoaa vaihteeksi länsimaista filosofiaa. Näkymättömät kaupungit on Calvinon teksteistä Matkamiehen kanssa selkeästi Borgesein: eihän Marcon kaupungit erityisesti hauskoja tai hurmaavia ole. Runollisia kylläkin.

BS: Okei. Mistä kaupungeista sä pidit näin nopeasti muisteltuna? Mitkä kuvaukset jäi mieleen? Minuun iski eniten ehkä Melania, missä ihmiset oli kaikki näyttelijöitä. Niillä oli roolit, jotka vaihtuivat syntymässä ja kuolemassa. Jotkut oli tyranneja, jotkut hyväntekijöitä. Allegorianahan se on simppele – mutta Calvinon hyväntahtoisuus ja charmi teki siitä jotenkin lämpimän kuvauksen maailmasta.

AL: Oma lempikuvaus oli siitä kaupungista joka oli jaettu kahteen osaan. Toisella puolella oli sirkus, eläintarha ynnä muuta viihdettä. "Turhuutta." Toisella oli virastoja, hallituslaitoksia, parakkeja. Valtiollisia elementtejä, kylmää byrokratiaa. Ajan saatossa vain puolet kaupungista säilyi, ja lukijalla on ajatus siitä, että kylmä byrokratia kestää ajan

hammasta. Loppukäänteensä selviää että ei – viihde ja taide selviää, politiikka vaihtuu ja kuolee. Eihän se ajatuksena mitenkään erikoinen ole, mutta Calvino osaa muuntaa ideat hyviksi saduiksi.

BS: Millaisen kuvan Calvino antaa ihmiskunnasta Näkymättömissä kaupungeissa muutenkaan?

AL: Postmodernistithan on usein pessimistejä. Calvino ei. Näkymättömissä kaupungeissa on toivoa. Keskusteluissaan Marco ja Kublai oppivat asioita vaivattomasti. Lopussa on toivoa: voimme irrottautua eksistentiaalisesta kärsimyksestä ja löytää jonkinlainen tarkoitus jolla kestää elämää. Marco väittää, että siihen ei riitä kartat, vaan että tähän abstraktiin filosofiseen pelastukseen tarvitaan valpautta. Tulkitsen sen jonkinlaisena säännöstönmukaisuuden ja yksinkertaistamisen hylkäämiseksi. Että ei ole reseptiä hyvään elämään. Täytyy itse pystyä sammuttamaan inferno.

BS: Kaupunkien oudoin osio musta on sen loppu. Kun kaikki sitä ennen on ollut eteeristä puolirunoutta tai abstraktia filosofiaa, lopun avoimuus ja selkeä viesti tuntuvat oikealta matkan lopulta. Jälkeenpäin kun katsoo, ymmärtää osien aseman kokonaisuudessa. Ei sillä kaiketi lopulta ole väliä mikäli Marco kertoo kaupungeista tai kokemuksista. Merkityksellistä on se loppu, jossa kaikki oppivat matkastaan – kirjahan on matka tekstiin ja merkitykseen, kuten Barthes sanoisi.

AL: Meidän kaltaisille lukijoille Näkymättömät kaupungit on jännä – se on hirveän abstrakti ja samalla selkeä. Siinä piilee sen vahvuus. Se kertoo matkoista, vaan ei fyysisessä mielessä. Ei matkoja voi arvioida ennen kuin ne saa loppuun. Siinä on se merkitys: meidän ikäiset tyypit saattaa nähdä Kaupungit kasvukertomuksena. Koska onhan elämä meidän matka. Me opitaan tuntemaan maailma fenomenologisesti. Realismi ei kuvaa kokemusta niin hyvin kuin Calvino. Kun taas äidinkielenopettajalle Kaupungit on tarina opetuksesta tai taiteen kehittämisestä. Avoin teos.

Niillä oli roolit, jotka vaihtuivat syntymässä ja kuolemassa. Jotkut oli tyranneja, jotkut hyväntekijöitä.

1920-luvulla tehdyt näkemykset ihmiskoneista ja tulevaisuuden asumisesta epäonnistuivat.

Calvino osaa muuntaa ideat hyviksi saduiksi.

Täytyy itse pystyä sammuttamaan inferno.

Tehdä tylsästä turistiräystä maailma.

Merilevää ja musisoivia vessoja

Kaksi Ressun opiskelijaa lähti kesällä Japaniin, toinen kielikurssille ja toinen kesävaihtoon. Tästä jutusta voit lukea suurimmat yllätykset ja tärkeät huomiot, joita voit käyttää apunasi, jos joskus itse mielit matkustaa nousevan auringon maahan (auringonlaskutkin ovat muuten upeita). Kuulemme myös Ressusta vaihtoon lähteneen opiskelijan kuulumisia japanilaisesta lukiosta. PAULI KETTUNEN JA KAISA MIKKOLA

TOP 3 POSITIIVISET YLLÄTYKSET

1. Ruoka

Asiaan etukäteen perehtynyt kasvissyöjä on luultavasti törmännyt netissä suureen määrään varoituksia kasvissyönnin vaikeudesta Japanissa, mutta erilaisten kasvisvaihtoehtojen suuri määrä on mukava yllätys perillä. Kasvisruokavalion noudattaminen voi olla jopa helpompaa kuin kotona! Vaikka lihaa syödäänkin paljon, niin japanilainen ruokavalio perustuu ensisijaisesti riisiin ja sen lisäksi paljolti kalaan, kasviin ja merilevään. Ruoka on todella hyvää ja monipuolista sekä usein myös terveellistä. Japanilaiset ovatkin yksi maailman terveimmistä kansoista ja ylipaino on todella harvinaista.

Suomeen verrattuna erittäin alhaisen arvonlisäveron ansiosta Japani on loppujen lopuksi paljon tarinoita halvempi maa – ainakin Tokion ulkopuolella. Ruoka on edullista: Lounasaikaan täyden aterian voi saada parhaimmillaan alle neljää euroa vastaavaan hintaan ja kalliitkin ravintolat ovat halpoja, kun kuvittelee saman aterian Helsingin keskustan ruokalistoilta. Keskusta-alueiden ulkopuolella ravintolassa syöminen on saman hintaista kuin kotona kokkaaminen, joten japanilaiset syövät paljon ulkona ja edullisimmatkin ruokapaikat ovat siistejä ja tasokkaita. Myös nopean ruoan tarpeessa olevalle on muitakin vaihtoehtoja kuin mäkkäri, sillä japanilaiset pikaruokaketjut tarjoavat hyvää ja hampurilaista terveellisempää ruokaa nopeasti ja usein halvemmalla hinnalla.

2. Japanilainen vieraanvaraisuus

Japanilaiset ovat tunnettuja ystävällisyydestään, mutta paikan päällä huomaa, ettei kyseessä ole vain pintapuolinen kohteliaisuus, vaan aito ja sydämellinen vieraanvaraisuus. Kirjoittajat kutsuttiin pian uudestaan käymään lähes kaikkialle, minne he menivät. Japanilaiset ovat todella kiinnostuneita vierailijoista: he ovat uteliaita kuulemaan kaiken mahdollisen Suomesta sekä innokkaita esittelemään koti-seutunsa ja maansa erikoisuuksia.

Erityisesti ihmisille, jotka eivät ole itse paljoa matkustelleet tai muuten olleet tekemisissä muiden kuin japanilaisten kanssa, on varsinkin kielitaitoinen ulkomaalainen pieni ihme. Uusien tuttavuuksien kanssa kannattaa heittäytyä mukaan, vaikka jotain ihmettelisikin. Tuloksena voivat olla vaikkapa reissu upeaan shintopyhäkköön merinäköalalla, paikallinen ruokakulttuurin erikoisuus ja upea suhiateria, jonka jälkeen vieras sai vielä kutsun tulla isäntänä toimineen aikidosensein kotiin asumaan seuraavalla Japanin-matkallaan.

3. Luonto

Suuresta väentiheydestä ja laajalle levittäytyvistä yhteenkasvaneista suurkaupungeista huolimatta kaikkialla oli yllättävän vihreää. Suurissakin kaupungeissa on puistoja ja viheralueita virkistytymistä varten ja niissä myös järjestetään erilaisia tapahtumia. Japanin perinteisissä uskonnoissa, shintolaisuudessa ja buddhalaisuudessa, korostetaan luonnon ja erilaisten luonnonhenkien merkitystä, ja tämä näkyy kunnioittavana suhtautumisena luontoa kohtaan. Monet kauniit ja luonnontilaiset paikat, kuten metsät tai saaret, on merkitty punaisella torii-portilla pyhäiksi ja siten niitä tulee suojella ja arvostaa.

Japanilainen luonto on suomalaiselle hyvin eksoottista, ja metsät ovat lajistoltaan ja olemukseltaan aivan erilaisia kuin kotona. Matkalla kannattaakin yrittää päästä käymään oikeassa luonnontilaisessa japanilaisessa metsässä. Valtavissa lehtimetsissä suurten puiden keskellä tuntee olevansa luonnossa jopa enemmän kuin kotimaisessa mäntyta-lousmetsässä. Eikä pieni jokikaan elämystä pahenna, vaan viileässä vedessä kahlaaminen on upea tapa rentoutua varsinkin tukahduttavan kuumina kesäpäivinä. Metsän siimeksessä korkea ilmankosteus tuntuu muutenkin siedettävämältä.

TOP 3 NEGATIIVISET YLLÄTYKSET

1. Teknologia

Japanin imago on huoliteltu teknologian ihmemaaksi, mutta sinne päästyään matkailija huomaa selkeän eron, joka ei välttämättä mielikuvaan sovi. Lähes ainoa käytännöllinen maksutapa matkailijalle on pitää tarvittava – eli suuri – summa käteistä rahaa mukanaan. Kortilla maksaminen ei nimittäin varsinkaan suurimpien keskusten ja kauppaketjujen ulkopuolella tahdo onnistua. Suuret kansainväliset kortit toimivat rahan nostamiseen tietyissä automaateissa, mutta ilman käteistä ei Japanissa kannata liikkua, sillä esimerkiksi junalipun ostaminen kortilla ei pääsääntöisesti onnistu.

Toinen matkailijan kannalta selkeä ongelma on julkisten wifi-yhteyksien puuttuminen, varsinkin suurten kaupunkien ulkopuolella. Roaming-maksut ovat todella kalliita, joten internetiin päästäkseen usein ainoa vaihtoehto on etsiä maksullinen internetkahvila. Suurimpien rautatieyhtiöiden asemilta ja joidenkin hotellien auloista saattaa löytää avoimen wifin, mutta niitä käyttääkseen on usein selviydyttävä japaninkielisestä rekisteröitymissivusta.

2. Sää

Japanissa on kesällä kuumaa ja kosteaa – siis KUUMAA ja KOSTEAA. Poutapäivinäkin ilmankosteus saattaa olla 80-90 %, ja se tuntuu siltä kuin olisi jatkuvasti suihkussa tai parhaimmillaankin kasvihuoneessa. Mukavaksi olonsa tuntee

lähinnä sisällä verhojen takana ilmastoinnin pauhatessa. Alkukesä on sadekautta, jolloin sataa ja ukkostaa lähes tauotta, ja loppukesä, eli Japanissa syys- ja lokakuu, puolestaan taifuunikautta, jolloin sateen ja ukkosen lisäksi myös tuulee niin kovaa, että välillä on vain pysyteltävä sisällä kuuntelemaan ikkunoiden räminää.

Ulkona liikkuminen onkin hyvä ajoittaa viileämpiin päiviin tai aikaiseen aamuun, jolloin aurinko ei vielä ole ehtinyt kuumentaa koko seutua. Myös auringonlaskun jälkeen voi olla mukavaa mennä kävelylle ihaillemaan kaupungin valomerta ja siluettia, varsinkin jos mukana on heijastin – kirjoittajilla sitä ei ollut – sillä pimeys laskeutuu etelässä nopeasti ja yllättäen jo iltakahdeksalta. Maaseudulla voi Suomen tapaan olla paljonkin hyttysiä, joten pitkähihainen paita voi olla hyvä valinta, vaikka lämmintä iltaisin onkin.

3. Julkinen liikenne

Japanissa liikenne toimii vapaan kilpailun periaatteella, eli mikään tai kukaan ei yhtiötä varsinaisesti valvo. Junayhtiöitä on monia, ja yhtiötä valitessa joutuu tekemään kompromisseja hinnan ja matkustusnopeuden välillä. Esimerkiksi matka Himejistä Kiotoon kulki yhdellä yhtiöllä suoraan ja nopeasti, mutta kalliilla hinnalla, kun taas toisen yhtiön kautta matkaan sisältyi neljä vaihtoa eri kaupungeissa, ja

matka kesti kauemmin, mutta hinta oli huomattavasti halvempi. Lisäksi kaupunkien keskustoissa on hämmäyttävä määrä eri yhtiöiden samannimisiä asemia, joten eksymisen vaara on suuri. Vaikkapa Naritan kentältä Tokioon saapuvan on otettava tarkasti huomioon, minkä yhtiön junalla saapuu, sillä esimerkiksi Uenossa on sadan metrin etäisyydellä kaksi asemaa, joilta kulkee eri junafirmojen liikennettä.

Bussiliikennekin on kontrolloimatonta, mutta siinä tarjonta on selkeämpää. Fukuokassa paikallisliikennettä liikennöi vain yksi yritys, joka kyllä näkyi korkeina hintoina matkustamisen ollessa helppoa. Kaukoliikenteen busseissa vaihtoehtoja on monia ja kilpailu näkyy hinnoissakin. Välillä myös yön yli matkaavat kaupunkien väliset kaukobussit ovatkin hyvä vaihtoehto pienemmän budjetin matkajalle, hintaero luotijuniin kun voi olla yli sata euroa matkalta.

Japanissa on kesällä kuumaa ja kosteaa – siis KUUMAA ja KOSTEAA.

Lukioelämää Japanissa

”Olen asunut vaihto-oppilaana jo kohta seitsemän kuukautta vieraalla maaperällä: maassa, jossa horisonttia hallitsevat vuoret ja kukkulat; maassa, jossa vessat ovat puoliautomaattisia ja soittavat musiikkia; maassa, jossa syödään takiaisen juuria ja raakaa kalaa. Olen maassa, joka voi pintapuolisesti vaikuttaa hämäävän samankaltaiselta mutta joka on lähemmin tarkasteltuna meille perin pohjin outo. Olen Japanissa.

Asun Kiotosta pohjoiseen Japaninmeren rannikolla sijaitsevassa Fukuin prefektuurissa, Fukuin kaupungissa. Vaihto-oppilaana käyn koulua Hokurikun lukiossa, joka on yksityinen, buddhalainen koulu. Ensimmäisellä silmäyksellä monet asiat koulussa vaikuttavat, koulupukua lukuun ottamatta, varsin samanlaisilta Suomen kouluun verrattuna: koulu alkaa 08:30 ja päättyy 16:20, aineet ovat pitkälti samoja (humanistisia aineita ehkä vähemmän), muutaman kuukauden välein on eräänlainen koeviikko. Monet näistä pintapuolisuuksista ovat kuitenkin hämääviä: iso osa oppilaista tulee kouluun jo reilusti tarvittua aikaisemmin joko tekemään läksyjä tai vain sosialisoidaan, vastavuoroisesti monet jäävät koululle vielä iltaseitsemään asti kerhoihin tai opiskelemaan ja jonkinlaisia pieniä kokeita pidetään monta kertaa viikossa.

Koko koulu- ja opetuskulttuuri on hyvin erilainen Suomeen verrattuna. Ensinnäkin koulussa näkyy hyvin japanilaisen yhteiskunnan hierarkia: opettaja on selvästi oppilaidensa yläpuolella ja vanhempi oppilas on nuoremman yläpuolella. Hierarkiassa ylempänä olevia henkilöitä puhutellaan eri tavalla kuin luokkatovereita. Opettaja-oppilas-suhde ilmenee vallitsevassa opetusmenetelmässä, joka on tyyliä ”opettaja selostaa ja kirjoittaa taululle, oppilaat kuun-

televat kirjoittaen muistiinpanoja”. Muutamia poikkeuksia (kuten kaikkien rakastaman terveystiedon opettajan tunteja) lukuun ottamatta tuntien interaktiivisuus, joka näkyisi esimerkiksi oppilaiden mielipiteinä tai kysymyksinä, on lähes olematonta. Väittely on koulussa, kuten ympäröivässä yhteiskunnassa muutenkin, miltei tabun asemassa.

Koulunkäynti on raskasta ja läksyt vievät paljon vapaa-aikaa. Japanissa erotellaan oppilaita paljon Suomea enemmän koulumenestyksen ja painotusten perusteella: esimerkiksi urheiluun tai musiikkiin erikoistuneet oppilaat ovat omilla luokillaan (tai erikoistuneissa kouluissa) ja heidän erikoisalansa ulkopuolinen koulutyö on rennompaa kuin muilla ja jopa kurinpito erilaista. Opintojen painopiste valitaan jo varhain, ja tämä tulee pitkälti määrittelemään tulevan koulutuksen. Enemmistö oppilaista ei kuitenkaan ole erikoistunut mihinkään. Erottelun voi nähdä sekä hyvänä että huonona asiana, mutta erityisesti suuntautuneiden oppilaiden ahkeruutta ei voi muuta kuin ihailla.

Kaiken kaikkiaan olen oppinut tähän mennessä japanilaisten kouluelämästä paljon enemmän kuin voin tässä kertoa. Minulla on vaihtoa vielä nelisen kuukautta edessäni ja siinä ajassa ehdin oppia vielä enemmän. Toivottavasti kokemukseni rikastuttavat palatessani muita, myös siellä Res-sussa. Odotankin paluuta sinne opinahjoista rakkaimpaan (on jo ehtinyt tulla ikävä). Siihen asti: Saijonaarasta! (jap. さ いよなーらすた !)”

JOONAS LESKINEN (帽子くん)

Tyylivinkit syksyyn

Tuntuuko syksy ankealta? Koulua, vesisadetta, tuulta ja flunssaa. Haluan tarjota sinulle vinkkejä, joilla voit piristää päivääsi uudistamalla tyyliäsi ja vaatekaappiasi. Tällä sivulla voit tutustua catwalkeilta lainattuihin vuoden 2014 syksyn vaateideoihin viiden vinkin avulla. WILHELMINA PAANANEN

VILLAKANGASTAKKI

Tämän syksyn ehdoton must have -vaate. Tällä hetkellä villakangastakkeja on monenvärisiä ja -mallisia.

GEOMETRISESTI KUVIOIDUT HOUSUT JA PAIDAT

Raidat, ruudut ja kolmiulotteiset kuviot ovat tämän syksyn fashion statement. Mustavalkoisena kuviot tuovat asuun rohkeaa ilmettä!

NEULEET

Vuosi vuodelta neuleita näkyy catwalkeilla enemmän, eli aina voi luottaa siihen, että on hyvä sweater weather.

PEHMEÄ KAULAHUIVI

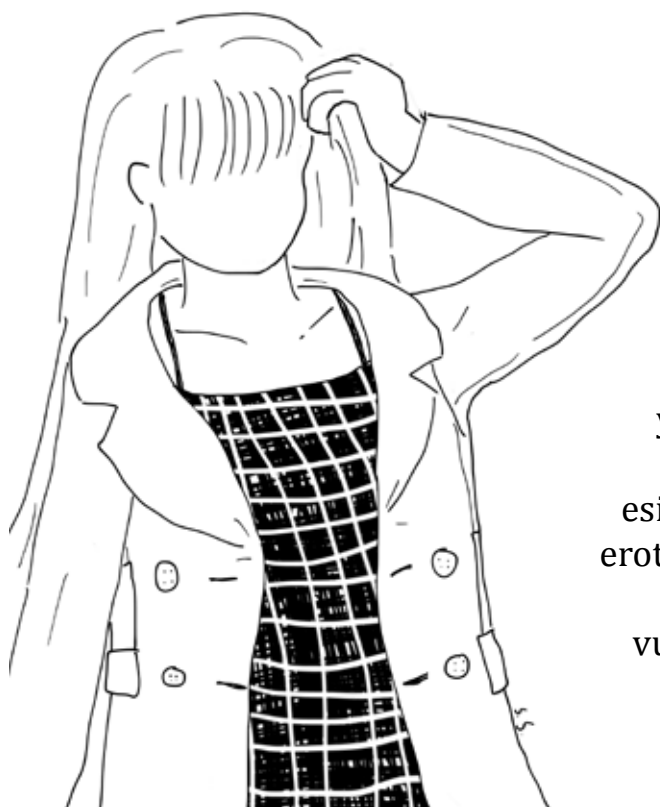
Kaulahuivilla on helppo lisätä asuun väriä tai kuviota.

NILKKURIT

Korkeakorkoiset tai matalat, ei sillä väliä, koska oikeanlaiset nilkkurit tuovat joka asuun viimeistellyn jäljen. Jos satsaa nahkaisiin nilkkureihin, ne tulevat kestämään kauemmin. Toisaalta tekonahkaisia nilkkureita on saatavilla monesta liikkeestä edulliseen hintaan.

HUOM.

Kun yhdistelet tänä syksynä yksinkertaiset ja klassiset mustan, harmaan, beigen ja valkean esimerkiksi kirkkaan punaisen kanssa, erotut joukosta ihmisenä, joka tietää, että samaa väriteemaa on tänä vuonna nähty Christian Diorin syksy-talvi-mallistossa.

Mitä tulikaan sanottua?

Sanottua-palsta ei ole mikään uusi villitys, se on ollut viihdyttämässä Pärskeitä jo vuosikymmeniä. Jotkin asiat ovat muuttuneet, monet taas pysyneet. Tässä jutussa tutustumme palaseen koulume lehden historiaa. SOFIA SIMOLA

Sanottua-palsta oli olemassa jo vuonna 1956, kun Ressu oli vielä poikakoulu, Helsingin reaalilyseo. Tätä aikaisempia Pärskeitä ei löytynyt, joskin on tiedossa, että Pärskeitä alettiin painaa paperille vuonna 1946 ja tätä ennen sitä luettiin ääneen. Palsta ei tuolloin vielä kulkenut nykyisellä nimellään. Numerossa 4-55/56 sen nimi oli Valitut pilat, mutta nimi vaihteli säännöllisesti lehdestä toiseen läpi 1960-luvun. Oli Huvittavaa, Suusta siepattua, Poskettomia juttuja, Opettajien kustannuksella, Porinat, Ja me pojat naurettiin sekä Opettajien pilat.

Eräs silmiinpistävä ero nykyiseen nähden on, että sanotuista kerrottiin, kuka ne oli sanonut. Jokaisen sanotun jälkeen tai edessä oli opettajan lempinimi. Samanlainen linja jatkui kaikissa löytyneissä 1960-luvun numeroissa viimeistä numeroa 1/68 lukuun ottamatta, jolloin lipsahdukset olivat anonyymejä. Erityisesti Haulikko ja Kykki olivat hyvin edustettuja lehdestä toiseen, mutta monet muutkin nimet toistuivat.

Ressu oli vielä tuolloin poikakoulu, jonka nuorimmat oppilaat olivat neljäsluokkalaisia. Ilmapiiri oli siis erilainen, ja tämän huomaa sanotuista. Esimerkiksi numerossa 3-4/63 Haulikko sanoo: "Avaruudessa säteilee. Te ette kylä säteile, täyspimeitä olette koko porukka." Nykyressuthan saavat aina silloin tällöin kuulla olevansa säteilevää porukkaa, jopa silloin kun he eivät mahdollisesti ole. Poikakoulun

aika näkyi myös siinä, että oppilaista puhuttiin usein poikina. Toisaalta monet aiheet taas ovat säilyttäneet paikkansa. Poliitiikkaan ja valtioon liittyvät sanomiset ovat aina löytäneet tiensä palstalle, puhumattakaan oppilaiden työtaakasta. Opettajien pelko palstalle joutumisesta on myös vuosikymmeniä vanha vitsi.

Kuvitus liittyi enemmänkin palstan ideaan kuin nykyiseen tapaan itse möläytyksiin. On esimerkiksi piirroksia nauravista ukkeleista ja kuva opettajasta, joka katsoo liitutaulua. Sanotut taitettiin useimmiten palstoittain eikä nykyiseen tapaan siroteltuna aukeamalle. Lipsahduksia oli tuolloin vähemmän, yksi tai kaksi tuon aikaista A5-sivua.

Arkistojen puutteista huolimatta selviää, että Sanottua-palsta oli lehdessä ainakin vuonna 1980, mutta vuonna 1993 sitä ei enää lehdestä löytynyt. Palsta palasi vasta lukuvuoden 1997/98 ensimmäisessä numerossa. Ei ole tiedossa, keksikö joku vanhan idean uudelleen, vai oliko inspiraatiota saatu vanhoista numeroista. Sanotut olivat nykyiseen tapaan anonyymeja. Palstalla oli nykyinen nimensä, muttei vielä alaotsikkoa "Koska opettajatkin ovat vain ihmisiä". Sen sijaan palstaa avattiin sanoin: "Kuten kaikki tiedämme, mitä enemmän puhuu, sitä enemmän tulee sanottua jotain tyhmää, huvittavaa tai muuta samanlaista, väliin jopa aivan tarkeituksetta. Ja koska arvon opettajat puhuvat paljon, heiltä lipsahtaa paljonkin edellämainittuja. Tähän onkin sitten

koottu muutamia noista heitoista. Nimet on poistettu/sensuroitu viattomien (=jutun kirjoittaneen) suojelemiseksi.” Kokoojia olikin vain yksi, Ville Tulkki. Nykylehdessä sanotuja voi välittää kuka tahansa.

Seuraavassa numerossa palsta oli edelleen lehdessä alaotsikolla Part 2, ja tällainen numerointi jatkui koko lukuvuoden. Kokoojia oli toisessakin lehdessä vain yksi, tällä kertaa Sanna Pitkänen. Palstassa mainittiin, että toimitus oli saanut pyyntöjä julkaista, kenen suusta sitaatti on, mutta nimet jätettiin silti salaperäisyyden verhoamaksi. Tuolloinen kulttuuri ei nykyisen tapaan valitettavasti tainnut hyväksyä tavallisten kansalaisten mokien vuotamista nimillä. Lukuvuoden neljännessä numerossa tosin kerrottiin, että koska palstaa kokoavat pääasiassa Pärskeiden toimittajat ja kolmella heistä oli historian kakkoskurssi, noin puolet tuli maisteri Vaittisen (nyk. Silvan) suusta, mutta maisteri Vaittinen ei taidakaan olla Ressun herkkänahkaisin opettaja. Samankaltaista yhden opettajan palstan valtaamista löytyy myöhemmistäkin numeroista, esimerkiksi numerossa 3-2004/05 varsin suuri osa oli ruotsia. Näistä sanotuista ei tosin ole enää kerrottu erikseen, keneltä ne oli kuultu.

Sisällöltään vuosituhannen vaihteen Sanottua muistuttaa jo melko paljon nykyistä. Koulussa nykyäänkin olevia opettajia mainitaan silloin tällöin ja huumori on muuttunut yllättävän vähän – toki julkisuuden henkilöiden ja maailman tapahtumien vaihtuminen näkyy. Tuolloinen päätoimittaja

kertoi myöhemmässä haastattelussa palstan olleen jo tuolloin hitti.

Suosiossa on myös varjopuolensa: ikuisuushuoli siitä, että lukijat vain hyppäävät Sanottuihin ja jättävät kaiken muun lukematta. Lukuvuonna 2005/06 toimitus keksi laittaa Sanotut alareunaan harmaaseen laatikkoon koko Pärskeiden läpi, jotta ihmiset selaisivat koko lehden. Sanottujen kerääminen olikin kuulemma kamala vaiva, niitä mahtui yhteen numeroon jopa sata. Alareunassa Sanotut pysyivät ainakin lukuvuoteen 2008/09 asti.

Lukuvuonna 2011/12 Sanotut ovat omalla aukeamallaan. Palsta näytti paljolti nykyiseltään. Aiemmin Sanotuissa ei ollut juurikaan kuvitusta tai se ei ainakaan liittynyt mölätysten sisältöön. Myöskään taitto ei aina ollut nykyisen kaltainen, vaan Sanotut järjestettiin siististi palstoittain. Alaotsikko ”Koska opettajatkin ovat vain ihmisiä” ilmestyi numerossa 2-2011/12.

Kuten me kaikki tiedämme, Ressussa perinteet ovat tärkeitä. Nauttikaamme siis jo poikakoulussa alkaneesta perinteestä sydämemme kyllyydestä ja jatkakaamme rakkaiden opettajiemme toilailulle nauramista. Opettajat voivat taas lohduttautua sillä, että on olemassa kirjallisia todisteita siitä, ettei eliittikoulun opettajilla ole aina helppoa, väitti kateellinen kollega muualta mitä tahansa. Mölättykset eivät päädy vain lehteen, vaan joku saattaa nostaa niitä esiin vielä yli viidenkymmenenkin vuoden päästä.

1-00/01 (Ukkosen jyrähtäessä) ”Onks se uus rehtori ku puhuu keskusradiossa?” (Ari Huovinen oli juuri aloittanut Ressussa, toim. huom.)

4/56 ”Ressulaisen tuntee siitä että se syö ja kulkee hattu päässä ja tyyny kainalossa.” (Mieheke)

1-1999/2000 ”Älkää menkö ROT:iin, ei siellä ole mitään tärkeää. Menkää vaikka Hesburgeriin syömään jätskiä. Mennään yhdessä!”

4-04/05 ”Onks teidän ope myöhässä?”

”Joo, ULVO.”

”Ai. No emmä sitte uskalla päästää teitä sisään.”

3-01/02 ”Niin silloin itsenäisyysjuhlien jälkeen kun minä, Jaska ja Savolainen oltiin baarissa ja sinne tuli pari ykköstä... ne 16-vuotiaat naiset näyttää todella vanhoilta, ei nyt mitään loukkausta nuoria naisia kohtaan... Ja missäs mä nyt olinkaan?”

4-97/98 ”Jos uskaltaisn sanoo, niin sanoisin, että kyllä keskiajalla siellä nunna- ja munkkiluostareissa oli aika rankkaa menoo... mut en uskalla!”

1-01/02 Oppilas: ”Miksei nää monisteet oo kaksipuolisia?” Opettaja: ”Mä en kuule usko kestävään kehitykseen.”

3-98/99 ”Mitä jollain agraaripuolueella on tekemistä nykypäivän teollistuneessa yhteiskunnassa? Älkää äänestäkö Keskustaa!”

2/66 ”Mä oon vähän valistanut ylioppilaslautakuntaa.” (Haulikko)

3/65 ”Älä sie möyryä siellä, et sinä niin nätti poika ole, vaikka pulisongit kasvaakin.” (Rilli)

4/56 ”Kuusi päivää te työtä teette, seitsemäntenä luette matematiikkaa.” (Taneli)

3-98/99 ”Pohjois-Korealaisilla urheilijoillakin on aina joku ihminen mukana ettei ne olis päässeet loikkaamaan... paitsi korkeintaan kolmiloikkaajat...”

2-1999/2000 ”Kaikki muut opettajat käy kahvilla, kun ne sanoo käyvänsä kopioimassa.”

1-2011/12 ”Ajan kaljuks tän pään jos Niinistö ei voit- En sanonu mitään!”

4-00/01 ”Ei teidän ikäiset pojat vielä juhli vappua.”

3-04/05 ”Tänka på Island! Geysirer som sprunter vatten och vulkaner som sprunter eld. Vad har vi här i Finland? Kontula och Itäkeskus och vad är det... Iso Omena.”

Kyllä minä haluan, kyllä.

Mikäli kissa osaisi naukua, emme pystyisi ymmärtämään häntä. Paitsi kun se sanoisi "Mkgnao!". Silloin antaisimme hänelle lasin maitoa, jota se ei joisi. BENJAMIN SILVANI

Nonsense

Opetettuani kissalleni kaikki 28 aakkosta nimesin sen Lizaksi. Kesällä pelasimme korttia perunakellarissa. Olin kutsunut peliseuraksi Derridan ja naapurin auringonkukan, joka oli oppinut peliteorian perusteet Kiasmassa. Valitettavasti Derrida poltti itsensä hengiltä ja Kissa-Liza oli laskenut kortteja syyskuun sarastukseen saakka. Peliveloista minut pelasti ruska, joka ajoi kärsimättömän kissan etsimään kärsiviä. Koska Baabelin kirjaston rajat oli löydetty Ficcionetin 88. sivulta, tiesi Kissa-Liza löytävänsä vastauksensa kielestä.

Journalismi

Kissa kirjastossa – katso kuvat
Tunnetut vieraat saapuivat Baabeliin. Mielenosoittajat raputtivat ruskeanharmaata kotikissa Lizaa kirjastossa sekaantumatta sen seikkailuihin.

Derrida lensi 50 metriä joen yli.

Rovaniemen suunnasta tullut lentokone oli kulkenut Vantaanjoen yläpuolella, törmännyt vastaantulevaan ilmaan ja päätenyt sanakirjaan ennen kuin Derrida poltti itsensä hengille voidakseen kääntää sanan dekonstruktio japaniksi suomennetussa esseessä.

Sillat auttavat ihmisiä ylittämään vesistöjä.

Paitsi jos silta on rakennettu esimerkiksi maan päälle, tai alle. Aivan kuten kielikin, huono suunnittelu vaikeuttaa rotkojen ylittämistä, ellette halua hypätä pudotaksenne uneen herätäkseen.

Personal statement

1. Why are you applying? For example why you want to study at higher education level.

I believe that university-level education is the most suitable to match my desire for knowledge on fields such as philosophy, history, sociology and literature in addition to providing me with clearly structured and well-planned courses so as to help to achieve the knowledge I thirst for as rigorously as possible. I believe also that they outfit me with an useful skill-set that I can use to pursue literary lifestyle exemplified by the archetypal down-shifter Oblomov in Ivan Goncharov's Oblomov.

Essee

Kissa-Lizan veijarinovelli on kertomus kommunikaatio-ongelmien riivaamasta kissasta ja hänen filosofistävästään. Opittuaan kaikki 28 aakkosta Liza ei kykene itsenäiseen kommunikointiin vaan joutuu ilmaisemaan itsensä yhteisönsä kielen – kyseenalaisen ja epävarman viestintäteknikan kautta. Taideruno on epäluotettava – sen kertomukset ovat vääristeltyjä, todellisia sekä valheellisia. Voimien keskinäisen luottamuksen puutteen vuoksi tarina hajoaa: romaanin viimeiset luvut ovat surrealistista kerrontaa. Alkupuoliskon säännönmukaisuus ja luotettavuus palaa kuin Kalvas hehku Akateemiseen kirjakauppaan lokakuussa. Teksti menetti koheesionsa, merkitykset tuhoutuivat, kertoja voi ymmärtää tarinan vain lukijansa kautta.

Draama

Anton Tšehov: Kolme sisarta

Tarkka: Montako sivua sinussa on, kirjaimellinen kissa?
(Kissa saapuu lavalle, jättäen Moskovan Saatanalle)

Liza-Kissa: Kuusisataa kuusi.

Tarkka: Siksi en voi sinua suositella. Olet kuitenkin mielenkiintoinen ja raikas.

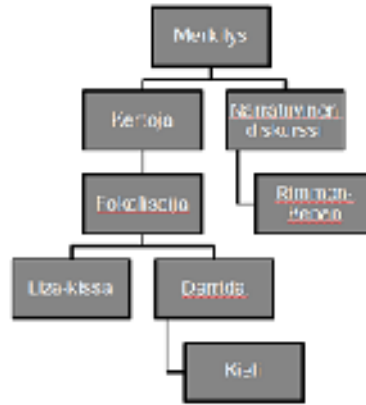
Kissa-Liza: Tulen metsästä, kuten kaikki kissat syyskuussa.
(Derrida palaa)

Derrida: Sinut määrittää kissaksi se, että et ole koira, käärme, ihminen (etc.), aivan kuten Tarkan määrittää Tarkaksi se, että hän ei ole tarkka, Eco-looginen, Künstlerroman (etc.)
(Derrida ei tanssi, laula tai jodlaa (etc.))

Leopold Bloom: Kohdussa sana tulee lihaksi, ja kirjoitus ikuistaa lihan sanaksi ikuisesti.

Bauerpoint

- ❑ Tuotepohjainen suunnittelu
- ❑ Vahva 24/7 saatavuus loppukäyttäjälle
- ❑ Asiakaskeskeiset, arvoisat, parhaat ratkaisut
- ❑ 5 kaalattavasta työkohtalasta penkkimerkit
- ❑ Tehävätkohtaisesti parhaiten kevyet landing page-tyypit
- ❑ Valvonta
- ❑ Osoite
- ❑ Iludellekehittä
- ❑ Arvostele
- ❑ Het, Kes, GY, IE, MLN, PHP ja PaS

Nollaproosa

Derrida ja Kissa-Liza olivat kirjoittaneet kaiken mitä he pystyivät ilmaisemaan 28 kirjaimen avulla. He tulisivat opiskelemaan sanskriittia laajemman ilmaisun vuoksi. Kuitenkin, sitä ennen he kävelisivät Helsingin kaduilla katsellen kaljaa kittaavia fukseja, jotka kaikki halusivat rapsuttaa kissan hienonharmaata turkkia. Vanhana akateemikkona Derrida ymmärsi toiminnan hurmaavan hölmöyden eikä siksi kommentoinut kissan seikkailun eroottisia ulottuvuuksia, mikäli edes ymmärsi niitä. Derrida oli elämänsä aikana lukenut kolmesta neljään kirjaa, minkä vuoksi hänen kykynsä ilmaista itseänsä Kissa-Lizan kautta oli monimutkaisempaa ja tyylikkäämpää kuin keskiverron Finlandia-voittajan. Pudotettuaan hattunsa Derrida tajusi että maankamara piti hattua päässään. Yksimielisesti kaksikko päätti hankkia sille puvun-takin, jotta se pääsisi Onnelaan ilman heitä.

Metateksti

Lukiessasi tätä näet merkkejä, vaan et merkityksiä. Valitettavasti Markku Eskelinen oli oikeassa: mikäli teksti ei hajoa, se ei kestä. Markun tekstit eivät hajonneet, eikä niitä oppineet kestä lukea. Tässä artikkelissa on kuitenkin esitetty asioita ja tekstejä joita kissa, Liza tai vaikka Ben saattaisi ilmaista mikäli se osaisi kirjoittaa. Kielellinen ilmaisu voi tuottaa kaiken, tai ei mitään. Tämänkin tekstin syvemmän merkityksen kirjoitti naapurin kissa, joka haaveili pääsevänsä interreilaamaan mutta joka stressasi syvästi lentolippujen hintoja. Unelmansa hylättyään hän kirjoitti merkkien ja rivien väliin tekstin todellisen merkityksen. Kuitenkin tuo muste on menetännyt värinsä painossa, kadoten näin ikuisesti tekstiin ja samalla sen ulkopuolelle. Edes sitruunamahu ei paljasta sen jälkiä.

Runous

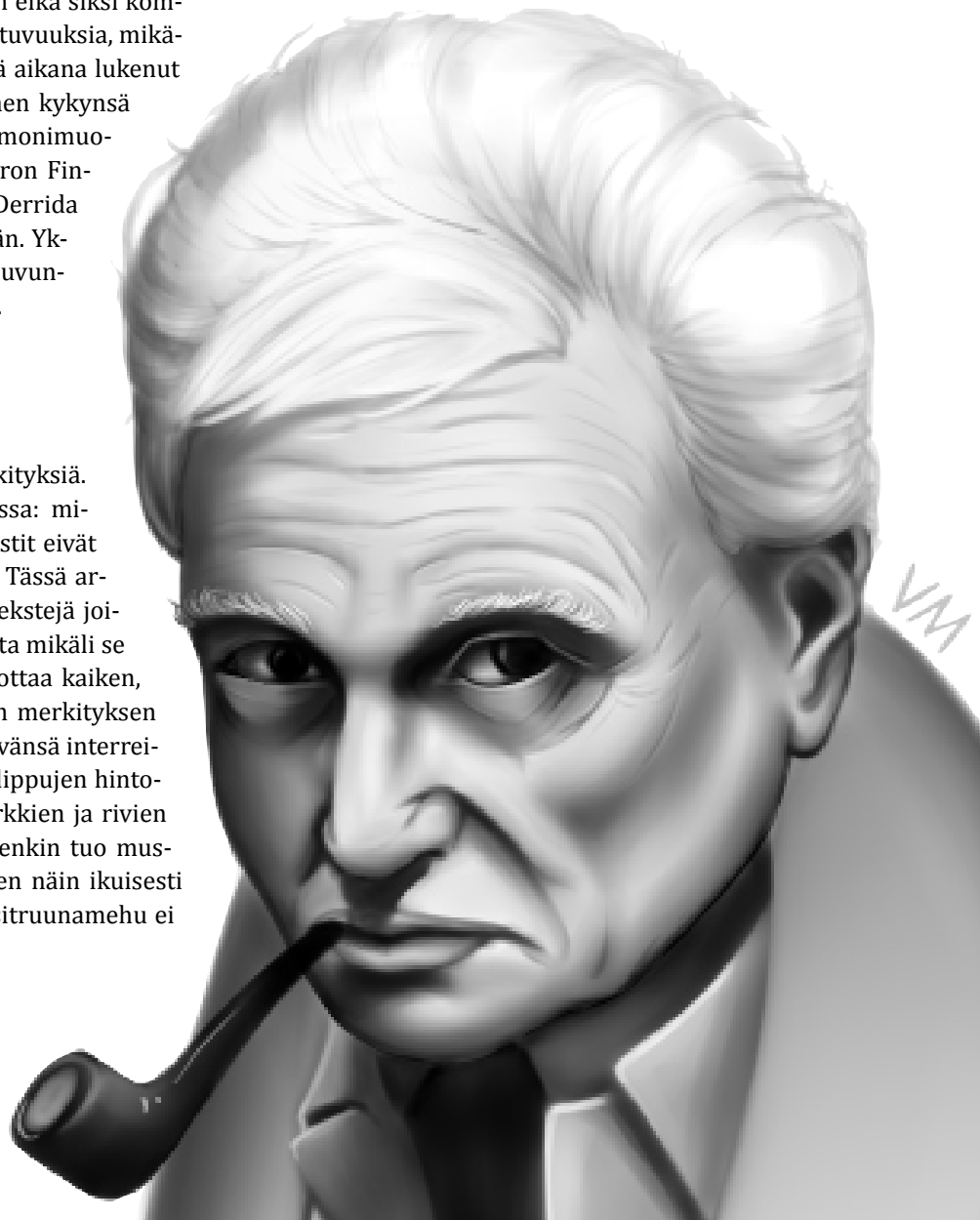
Joh 1:1

Kissa oli kirjastossa
merkitykset syntyivät sairaaloissa.
Sanat loistivat valoissa
narsistit huojuivat kantabaareissa

Derrida opetteli aakkoset
ja unohti kääntää kielensä
koska se vaatii ihmisyyttä.
Lacan oli siinä oikeassa

Kirjoja luki kissa joka ei niitä ymmärtänyt
Lizaa satti Tarkka joka ei ollut tarpeeksi
tarkka huomatakseni että kissa
oli kissa ja sen puhe oli saksaa

Hän lausui: Viholliseni,
miten sinua rakastan.
Sinä vihastutit Jumalan.
Tulin taas. Tulen ristilleni.

Mitä piirrettä arvostat itsessäsi eniten?

Koulun alku tuo eteen paljon uusia ihmisiä. Lahjakkaita, persoonallisia, kauniita ja rohkeita ihmisiä. Silloin omat vahvuudet ja hyvät piirteet saattavat unohtua, kun huomio kiinnittyy vain itsensä vertaamiseen muihin. KAISA SILTALA, MILLA PIHLAJAMÄKI JA JENNI KURVONEN

Tänä syksynä on ollut paljon puhetta itsensä ja muiden kunnioittamisesta, joten päätimme tehdä omaa tutkimustamme aiheesta, ja kiertelimme kaupungilla haastatellen ja kuvaten erilaisia ihmisiä. Joskus toisten kunnioittaminen voi itse asiassa olla helpompaa kuin itsensä hyväksyminen ja arvostaminen. Siksi kysyimme haastatteleuiltamme ihmisiltä, mitä piirrettä he arvostavat itsessään eniten (1), ja miksi tämä piirre on heistä arvostettava (2). Pyysimme heitä myös kertomaan jotain muuta valitsemastaan piirteestä sekä siitä, kuinka piirre näkyy heidän jokapäiväisessä elämässään.

1. "Avoimuutta."

2. "Lapsena olin avoin, sitten ehkä joskus teini-iässä en niinkään, niin kuin nyt teini-ikään kuuluu. Tällä lailla aikuisiällä kyllä olen. Varmaan se teini-ien sulkeutuminen oli perinteistä teini-ien sulkeutumista. Minut sitten avasi uudestaan se, kun löysin teatterin ja lähdin siihen mukaan. Tutustuin uusiin ihmisiin ja itseeni ihan uudella tavalla. Sitten taas halusin olla avoin maailmalle. Minä olen tosi utelias kokemaan ja näkemään ja tutustumaan uusiin ihmisiin. Minä myös annan, kerron itsestäni helposti ihmisille. Minä en todellakaan ole sellainen, että salailisin tai peittelisin itseäni. Nopeasti kun tutustun uuteen ihmiseen, jos se haluaa, se saa kuulla kaiken. Ihmiset saattaa säikähtää sitä, jos on liian avoin. Kaikki ei jotenkin osaa käsitellä sitä."

Kaisa, 26

1. "Pelkäämättömyyttä."

2. "Tuo olikin hyvä kysymys. Iän myötä huomaa, ettei kaikki olekaan niin isoja juttuja. Sitä lakkaa pelkäämästä pikkuhiljaa, kun niitä asioita tulee vastaan. Ihan konkreettisiakin, jos pelkää mennä vaikka yksinään ulkomaille, niin sitten vain menee ja huomaa ettei siihen kuole."

Merit, 37

1. "Suhteellista henkistä riippumattomuutta."

2. "No, en minä nyt voi ihan sanoa, että olisin oman tien kulkija, mutta aina olen kriittisesti tällaisiin jengeihin ja massailmiöihin suhtautunut. Sen tyyppisiä ovat olleet minun parhaat kaverit yleensä, että ne eivät ole olleet sitä mainstreamia. Se on geeneissä tai perusluonteessa. Minä tulen älykkäiden kanssa toimeen, mutten sit tuollaisten tyhmien kanssa ollenkaan Yksi kolmasosaa pitää, ja kaksi kolmasosaa ei."

Hannu, 67

1. "Itsekriittisyyttä."

2. "Se ilmenee sitä kautta, että kun jotain lähtee innoissaan suunnittelemaan ja tekemään, niin parin minuutin päästä helposti iskee itsekriittisyysvaihe päälle, ja tulee pohtineeksi: 'Onko tässä nyt mitään järkeä ja kannattaako ja pystynkö minä siihen, onko tässä mitään tolkkua?' Jos pääsee siitä vaiheesta, niin sitten lopputulos on yllättävän hyvä, mutta sitten toisaalta samaan aikaan sillä pystyy aika hyvin torppaamaan omaa tekemistään. Valitettavasti pystyy myös torppaamaan. Sellaiset ihmiset, jotka arvostavat itseänsä ja jotka antavat sen tulla ilmi, että heillä on hyvä itsetunto ja he arvostavat itseänsä kaikille läsnä oleville henkilöille, niin sitä myös toivoo, että se vastaisi sitä kuvaa, jonka he pyrkivät luomaan myös todellisuudessa. Se itsekriittisyys nimenomaan auttaa sen asian kanssa."

Sameli, 24

Kaksi jumalaa

SOFIA SIMOLA

”Minä tapoin naapurin koiran myrkyttämällä sen kaliumsyanidilla.”

”Minä tapoin hämähäkin repimällä siltä raajat yksi kerrallaan käyttämällä silitysrautoja pihteinä.”

”Tuota, onko se edes näin käytännössä mahdollista?”

”Ei ketään kiinnosta, sovitaan että se oli suuri hämähäkki.”

Kaksi verrattain nuorta jumalaa oleskeli puussa keskellä Helsingin keskustaa keksien, millaisia syntejä kukin ohikulkija oli saattanut tehdä. Teknisesti ottaen heidän olisi pitänyt lukea ohikulkijoiden sieluista heidän oikeita syntejään, mutta he olivat tylsistyneet pahoihin ajatuksiin ja juoruiluihin ensimmäisellä minuutilla, näpistykseen ja rikottuihin lupauksiin seuraavalla, ja seurustelukumppanin pettäminenkin kävi tylsäksi puolesta tunnissa. He olivat kyllä nähneet yhden murhaajan, jonka oli vielä onnistunut saada entinen ystävänsä näyttämään syylliseltä, mutta he eivät olleet jaksaneet laskeutua puusta selvittääkseen asiaa enemmän. Kyseisessä murhassa ei vaikuttanut olleen mitään poikkeuksellista, se oli vain tyypillinen humalainen mustasukkaisuuden puuska.

Ohikulkijat vilkuilivat kaksikkoa silmäkulmasta, mutta koska oltiin Helsingin keskustassa, missä saattoi törmätä kultaiseen mieheen ja jopa jättimäiseen hampaaseen, kukaan ei jaksanut pysähtyä kysymään mitä he puussa tekivät. Oli hyytävä tuulikin, joten useimmat halusivat vain päästä äkkiä jonnekin sisään lämpimään.

Yhdet askeleet tosin hidastuivat puun ohi kulkiesaan, sitten toisetkin.

”Äiti, miksi nuo kaksi setää istuvat puussa?”

”Ken tietää. Mutta Eeva, ei ole kohteliasta tuijottaa tuntemattomia.”

”He ovat hassuja.” Tyttö ei vaivautunut madaltamaan ääntään tippaakaan. Kaikki lähellä olijat, jumalat mukaan lukien, saattoivat helposti kuulla hänen sanansa. Pari pikkupoikaa tirskahti.

”Anteeksi”, äiti mutisi jumalille naama punaisena. Jumalat nyökkäsivät ystävällisesti vastaukseksi ja äiti kiskoi tytön jatkamaan matkaa. Tyttö kompuroi hieman katukiveksen takia ennen kuin sai hänen vauhtinsa kiinni.

”Näitkö?” toinen jumala kuiskasi. ”Tuon tytön isä ei ole tuon naisen aviomies, vaikka nainen niin tälle väittääkin. Varsin viihdyttävää, että joku vetää pettämisen noin pitkälle.”

”Tuo tyttökin on ikäänsä nähden melkoinen pikku-

piru”, toinen vastasi. ”Heitti bestiksensä koulukirjat salaa ojaan. Ja taisi vielä painostaa tätä eroamaan poikaystävästään. Ei sillä, että kakkosluokkalaisten suhteet olisivat erityisen vakavia, mutta silti. Melkoinen manipulaattori.”

”Tulee selvästi äitiinsä.”

He molemmat nauroivat äänekkäästi.

Toinen jumala haukotteli makeasti ja otti mukavamman asennon. Kylmä tuuli ei, toisin kuin ihmisiä, haitannut heitä, pikemminkin päinvastoin. Se kertoi ihanasti muuttuvista, elävistä maisemista. Aurinko sen sijaan toi terveisinään lähinnä avaruuden tyhjyyttä ja kosmista kylmyyttä.

”Miksi meidän edes pitää tehdä mitään tällaista?” toinen mutisi haukotellen. He kuuntelivat molemmat hetken aikaa tuulta kiinnittämättä enää suurempaa huomiota ihmisiin.

”Kappas, poliisiauto lähenee sireenit soiden”, jumala mutisi silmät ummessa. ”Pöh, se kääntyi toisaalle.”

Hänen kollegansa nousi istumaan. Hän oli alkanut saada tarpeekseen nuokkumisesta ja tuulen kuuntelusta, ja kaipasi nyt jotain kiinnostavampaa. Hieman venyteltyään hän hyppäsi alas puusta. ”Mennään katsomaan. Kenties sieltä löytyy jokin mielenkiintoinen synti. Jokin, jossa olisi edes jotain luovuutta.”

Toista jumalaa ei olisi huvittanut lainkaan, mutta hän ei sentään halunnut vaikuttaa laiskemmalta kuin toinen. Niinpä hän vierähti alas puusta tavalla, joka sai ohikulkijat kääntämään katseensa nähdäkseen, oliko hän kunnossa. Sillä sekunnilla kun hän nousi pystyyn kuin mitään ei olisi tapahtunutkaan, he käänsivät päänsä ja jatkoivat taas matkaansa kuin pysäytetty elokuva olisi taas laitettu pyörimään. Jumalat itse lähtivät kävelemään niin nopeasti, että vauhti toi mieleen ammattilaispikajuoksijan. He olisivat päässeet nopeamminkin, mutta jumalten tehtävä oli pitää huolta maailmasta huomiota herättämättä. He katsoivat, että kunhan he eivät kulkeneet nopeammin kuin mihin ihminen realistisesti kykenisi, he eivät herättäneet huomiota. Heihin kohdistuvat uteliaat katseet eivät muuttaneet näkemystä. Ei kukaan heihin tosin kauan keskittynyt, sillä Narinkkatorilla oli jokin tapahtuma, joka oli huomattavasti kiinnostavampi.

Myös ambulanssi ajoi nyt kaupungin läpi. Tuuli kertoi molempien autojen pysähtyneen rautatieasemalle. Kun jumalat pian pääsivät perille, he törmäsivät väkijoukkoon, joka huudahteli raivosta ja kauhusta. He vilkaisivat toisiaan uteliaasti hymyillen ja antoivat näkönsä kulkea väkijoukon läpi poliisin eristämälle alueelle.

Maassa makasi kaksi ruumista, mies ja nainen. Nainen oli takertunut miehen käsivarteen ja tuuli toisteli vieläkin miehen tuskanhuutoa kuin parastakin juorua. Joku katsojista juoksi pois pitäen kättään suunsa edessä, mutta hän ei kyennyt pidättämään oksennusta tarpeeksi kauaa. Väkijoukko hänen ympärillään hajaantui. Vain teini, jolla oli tapana puhua toisista pahaa selän takana, kumartui kysymään, oliko toinen kunnossa.

Alueen reunalla istui ala-asteikäinen tyttö itkien yhden poliiseista rintaa vasten. Hänen kasvonsa oli käännetty pois verisestä näystä. Poliisi silitti tytön hiuksia ja mutisi tälle jotain katsoen samalla lasittuneesti kollegoitaan, jotka pakottivat autoon karjuvaa miestä.

"Antakaa minulle tyttäreni!" mies huusi. Jokin hänen olemuksessaan toi mieleen karhuemon, joka suojeli poikasiaan. "Hän on minun, ei tuon!" Miehen kädet olivat raudoissa, mutta hänen villi katseensa porautui maassa ma-

kaavan kuolleen miehen selkään. "Minun!"

Jumalat katsoivat hitaasti toisiaan. Maassa makaava kuollut nainen oli se sama, joka oli aiemmin ohittanut heidät tyttärensä, joka nyt itki poliisin rintaa vasten, kanssa. Ja huutava mies oli se murhaaja joka oli vielä aiemmin ohittanut heidät. Se, johon he eivät olleet jaksaneet keskittyä.

Tuuli soitti heidän korviinsa kuolleen miehen kah-ta huutoa kuin rikkinäinen levysoitin. Iloista huudahdusta, kun mies oli nähnyt perheensä löytäneen perille rautatie-asemalle ja tuskanhuutoa, kun veitsi oli repinyt hänen kyl-keään.

"Sentään hän ei koskaan saanut tietää, ettei hänen tyttärensä ollutkaan hänen", toinen jumalista sanoi yrittäen hymyillä. Toinen nyökkäsi hänelle epämääräisesti. Lapsen itku tunkeutui heidän päähänsä väkijoukon läpi antamatta heidän keskittyä mihinkään muuhun.

World of Words

When a picture doesn't tell more than a thousand words. RIIKKA SUORANTA

I do not love you as if you were salt-rose, or topaz,
or the arrow of carnations the fire shoots off.
I love you as certain dark things are to be loved,
in secret, between the shadow and the soul.

I love you as the plant that never blooms
but carries in itself the light of hidden flowers;
thanks to your love a certain solid fragrance,
risen from the earth, lives darkly in my body.

I love you without knowing how, or when, or from where.
I love you straightforwardly, without complexities or pride;
so I love you because I know no other way

than this: where I does not exist, nor you,
so close that your hand on my chest is my hand,
so close that your eyes close as I fall asleep.

- Sonnet XVII by Pablo Neruda
from www.poemhunter.com

Personal response:

I only found this poem a little while back, but it has began to mean a lot to me. I saw a glimpse of the third verse somewhere and had to see it all. Had to read it all. When I write my own poems, it happens in a bit of a haze and I only realise the meaning behind the words later on, watching from a different point of view.

In kind of the same way, reading other people's poems it takes me a while to realise what they mean to me. But I do know that in a way that writing helps me understand my feelings, reading this poem simply made me feel.

If you don't imagine, nothing ever happens at all.

- John Green

Personal response:

I've always had a wild imagination, perhaps a bit too wild. I've also always had big dreams. Too big, someone might say. But some of my too big dreams created by my too wild imagination, have also become true.

So don't stop imagining. Don't stop dreaming. Because how are your dreams supposed to become true if no one ever dreamed them? This is one of those quotes that reminds me to dream and keeps me going on a bad day.

Oikeus ja kohtuus ruokalassa

Ruokailun kuuluisi olla miellyttävä jokapäiväinen rutiini – kuuluisi. Todellisuudessa ruokala on pieni, aikaa on rajallisesti ja oppilaat viipyvät ruokalassa joko liian pitkään tai sitten saapuvat väärään aikaan. Näistä syistä oppilas valitsee lempparinsa ja alkaa tämän pohjalta syyttämään muita asiasta, johon kykenee itse vaikuttamaan.

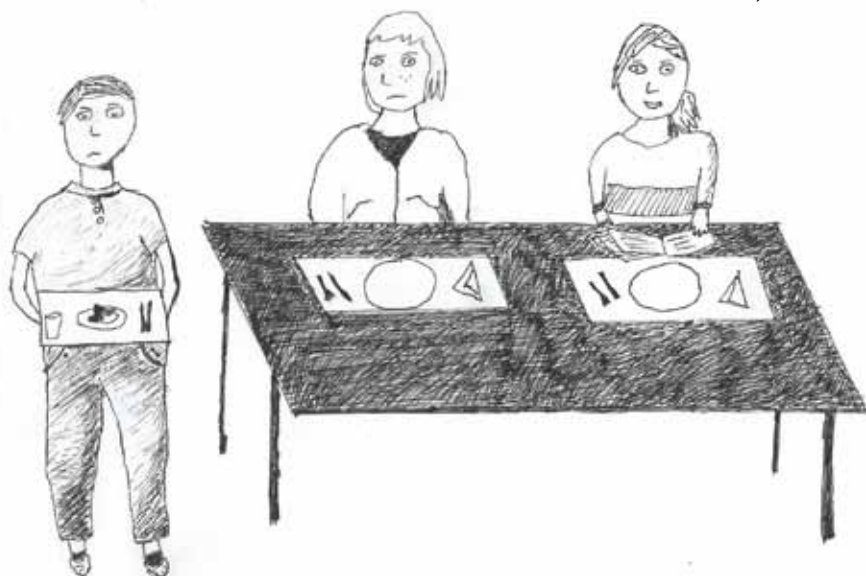
Kakkoset etsivät itsellensä tanssipareja wanhoihin ja abit etsivät itsellensä potentiaalisia jatkokoulutuspaikkoja, mutta mikään näistä ei haastavuudeltaan vedä vertoja ykkösten istumapaikan etsinnälle ruokalassa. Ruokalaan johtava käytävä on kuin esterata, koska piittaamattomat oppilaat eivät laiskuuttaan jaksa raahata laukkujaan muualle. Ykkösten astuessa sisään kakkoset istuvat yhä paikoillaan ja osa abeista keskustelee rattoisasti vieden istumapaikkoja ykkösiltä. Kaikki huomaavat ykkösten nälkäisen lauman, mutta silti heitä ei huomioda. Kykyä ummistaa silmänsä heiltä voidaankin pitää haastavana saavutuksena. Ykkösille jää vaihtoehdoksi syödä missä tahansa vapaassa nurkassa, mahdollisesti jopa seisten.

Parannettavaa löytyy niin oppilaiden toiminnasta kuin järjestelmästäkin. Järjestelmän mukaan jokaisella vuosisluokalla olisi n. 15 minuuttia aikaa syödä, mikä on täysin riittämätöntä. Ruokailu on tärkeä sosiaalinen toimenpide, eikä siihen ole varattu tarpeeksi aikaa. Koska kaikki eivät pääse ruokailemaan samaan aikaan, niin heille, jotka tulevat sisään myöhemmin, jää entistä vähemmän aikaa. Kun ruokailuvuoro päättyy, ne tunnolliset oppilaat, jotka vielä noudattavat vuoroja, ryysivät astianpalautusjonoille ja ruuhkauttavat palvelut. Jos ruokalan systeemi on näin puutteellinen, miksei sitä ole parannettu?

Jos ongelma olisi yksinkertainen, se olisi jo ratkaistu. Kello käy armottomasti välitunneillakin, joten jos yritäisimme pidentää ruokailuvälituntia, kostaautuisi se päivien pituudessa, mikä taas ei miellytä ketään. Jos haluamme korjata epäkohdat, joudumme ottamaan toisemme huomioon. Abien pitää lähteä ruokalasta kakkosten ruokailun alkupuolella ja kakkosten tulisi tehdä tilaa ykkösille. Ykkösten taas täytyy odottaa omaa vuoroaan, etteivät he tahattomasti ruuhkauttaisi palveluja. Kaikkien oppilaiden tulisi myös löytää repuille sovelias paikka, joihin ei lukeudu mm. ruokalan aula.

Tilannetta on onneksi parannettu viime vuodesta. Ruokalan palautuspisteitä on sijoitettu uudelleen, joten nyt pitkiltä palautusjonoilta voidaan välttyä. Oppilaskunnan hallitus on omalta osaltaan alkanut parantamaan tilannetta tiedottamalla ruokalan järjestyssäännöistä, jotka ilmeisesti vaativat kertausta niin abien kuin ykköstenkin osalta. Nämä eivät kuitenkaan yksin riitä. Muutos lähtee ihmisen omasta halusta vaikuttaa tapahtumiin. Ongelma on siinä, että kun joillakuilla on hyvät olot, niin he kykenevät ummistamaan silmänsä kärsiviltä. Yhteistyöllä ja organisoinnilla voisi korjata epäkohdat, mutta näkemättä on hankala toimia. Ehkäpä olisi aika avata silmät. Mieluummin laiha sovinto kuin liiva riita.

Nimim. Samassa veneessä, mutta oma suu lähempänä

Lyhyenkin matikan rajallisilla taidoilla kyetään hahmottamaan, että kaksi oppilasta istumassa kolmen ruokailuvuoron aikana vie yhteensä kuusi paikkaa, eli kokonaisen pöydän verran.

Sanottua

Koska opettajatkin ovat vain ihmisiä.

Myöhästyneet
opiskelijat koputtavat:
"Jos oltais Norssissa niin
ei siellä perkele oravat
tuu sisään enää kun
kellot on soinu."

"Teidän täytyy
muistaa, että kauppa
on aina jonkinlainen
petos."

"Hitler was a dreamer
but Stalin was a hard
worker."

"Niin tarkoitan tällä
nyt sitä että ette voi
testamentata kanille
omaisuuttanne."

"Lakiteksti ja lakikieli
on vähän erilaisia kuin
tavallinen
kaunokirjallisuus."

"Veijo Meren kirjat on
ihan skeidaa."

Kansallisen puolen opiskelijoille
IB-kurssilla:

"Mä panin teidät koko paskan samaan
sakkiin, haittaaks se teitä?"

"When I was young it was normal that
educated people spoke German."

"Mä oon ihan oikeesti alkanut epäillä
et suojelupoliisi ois asentanu tähän
koneeseen jonkun sensuurin."

"Pannaan suomalaisia
sata asumaan samaan
taloon niin ei siitä
hyvää
seuraa."

"No kai teitä on joskus
petetty?"

"Jarkkohan on ollut
varmaan kuus vuotta
putkeen abiristeilyllä
valvojana."

"Yleensähan
kihlauksessa mies
antaa naiselle
sormuksen, mutta
mulla meni
niin että vaimo
joutui ostamaan
mulle sormuksen,
kun mulla ei ollu
rahaa."

**"Oil is very
important, perhaps
you should only study
the history of oil."**

"On tämmösiä pillerirunoja
täällä parikin tänään."

"Mä kirjoitin gradua öisin
ja kuuntelin terveellistä ja
virkistävää Bachia."

"Nää on jotain tämmöisiä
propagandapinssejä."

"No näitä munatehtäviä
tehtiin kurssin aikana useita
ja tää oli samaa sarjaa."

"Pahoittelut tunnin alun
viivästymisestä, meillä oli
opettajakokous ja
rehtori sanoi 'lyhyesti' asiansa."

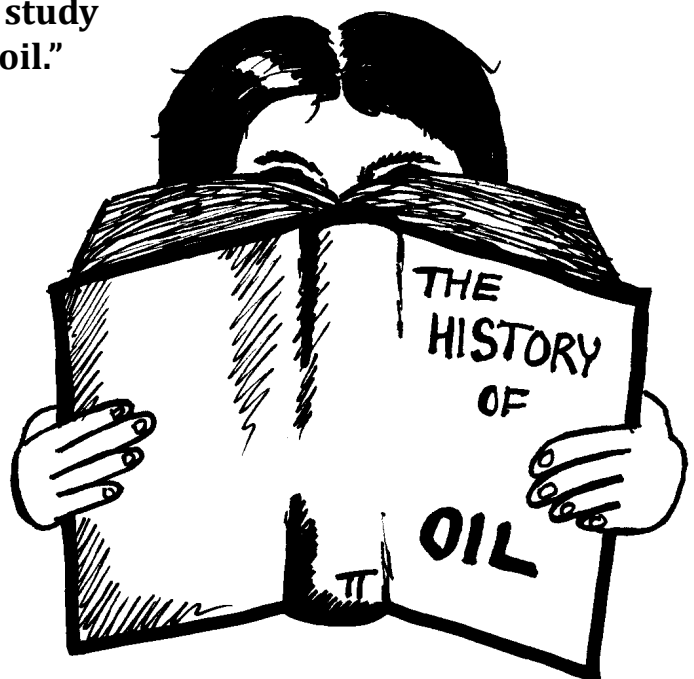
"Olen semmoisen jäyhän
pohjalaisen kanssa naimisissa,
hänen huuliltaan
ei kauheasti makeita sanoja tipu."

"Jos joku vielä
kirjoittaa
'enään', minä
lyön häntä
nenään."

"Voi elää ihan
onnellista
elämää ilman
puolipistettä."

"Shakki on
hyvä harrastus
kunhan siihen ei
sekaannu ihan
liikaa, sitten
menee elämä ja
kaikki."

"Annetaan
puolalaisten
saastua
muumipeikon
kautta."

“Sensorit on yleensä täysin huumorintajuttomia olentoja.”

“Mä annan teille ensimmäisen kerran elämässä kotitehtävän.”

“Tää on nyt YO-kysymys, mulla menis minuutti ja teillä menis kaks.”

“Loppujen lopukshan YO-kokeessa kannattaa aina yrittää vääntää mahdollisimman paljon skeidaa.”

“Ihmisen henki ei Suomessa oo kauhean arvokas numeraalisesti.”

“Kuka on tehnyt joskus jotain järkevää kahden ja viiden välillä yöllä?”

“Kaksi minuuttia Pohjois-Korea-tyyppistä propagandaa siitä, kuinka Suomi on puolustamisen arvoinen.”

Opettaja lähtee luokasta hetki ennen tunnin alkua:
“Käyn siis hakemassa kahvia, tulen takaisin.”

“Mä en oo mulkero, mut sensorit on mulkeroita ja YO-lautakunta on mulkeroin instanssi koko Suomessa.”

“Ei nyt puhuta siitä kiinnostavimmasta asiasta eli Ressun opettajien paheista, vaan sen sijaan Ressun opiskelijoiden hyveistä.”

“Liika rehellisyys ei ihan aina kannata.”

“Varmaan me voidaan jo aloittaa vaikka on tätä Bachia. Ehkä se tekee tästä tunnista vähän ylevämmän.”

“Tää ei siis oo semmoinen kotinakki vaan tuntinakki.”

“Varmasti Kauniaisissa on kivaa. Odotan sitä päivää kun Espoo pääsee nielaisemaan tuon kultamunan!”

Puhetta maaseudusta:
“Karhut vaan pyörii siellä ulkokuuressa nurkilla.”

“Tää on vapauttavaa piiskata tätä omaa Forumia.”

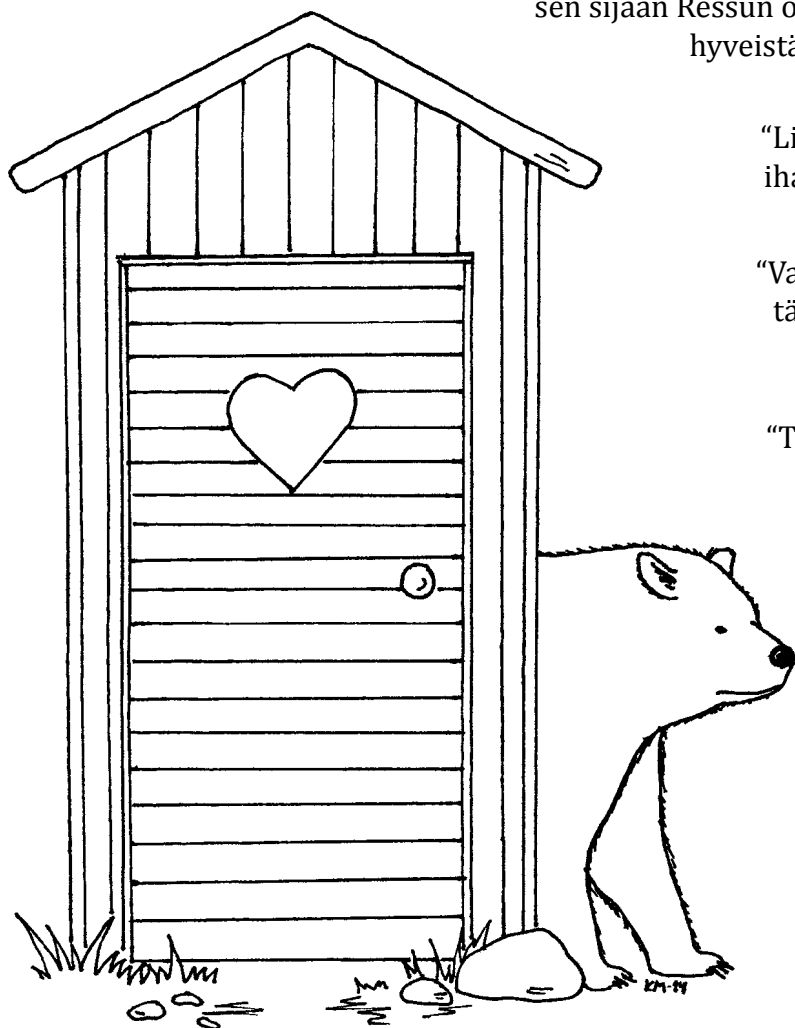
“Älkää ikinä hyökätkö Afganistaniin, sitä ei kukaan ole koskaan saanut valloitettua.”

“Osama Bin Laden oli siinä vaiheessa USA:n liittolainen — rauha hänen sielulleen.”

“On aina vaarallista laittaa liimaa kiertämään lasten keskuudessa...”

“Sori, mä oon vähän kiukkuinen tänään... Melkeen yhtä kiukkuinen kuin Mertaranta sen yhden taklauksen jälkeen!”

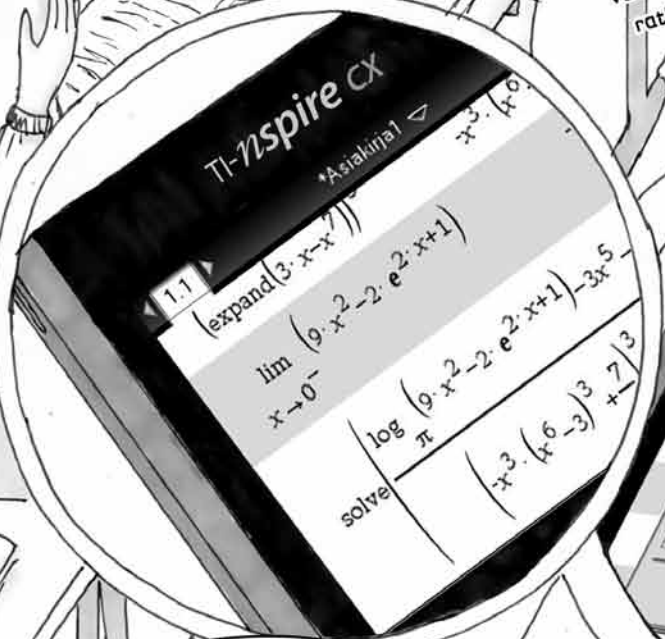
“Olin varustautunut huutamaan, mutta nyt riittääkin tavallinen puhe.”

EN MÄ OLE MIKÄÄN KÄNNYKÄN
LASKINDHJELMA, KOETTAISIT KEKSIÄ JOTAIN
ARVONI MUKAISTA LASKETTAVAA...

Vaikka yhtälöiden
ratkaisemista.

$\sin(\pi)$	0
$\cos(0)$	1
$74-13$	61
$\text{solve}(2 \cdot x=1, x)$	$x=\frac{1}{2}$
$2+2$	

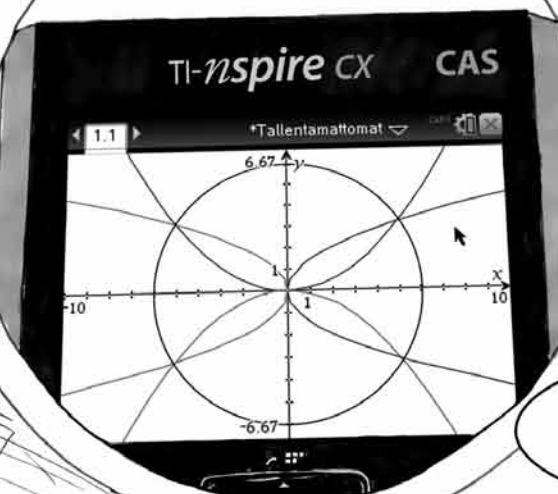

SÄ JA SUN
ARGUMENTOINTISI...

NÄISTÄ MÄ
TYKKÄÄN!

JES, TAAS POKEMON!
EHDINKIN KYLLÄSTYÄ
SIIHEN MARIDON.

VELÄ VIIMEINEN SILAUS NIIN
MESTARITEOS ON VALMIS...

Simifunktio
voisi sopia.

